

ПАМЯТНИК ВІТАЗОВ 1939 – 1945

9 МАЯ 71 ЛЕТ ВЕЛИКОЙ ПОБЕДЫ

ТОМ II.

zostavil Ing. Počarovský Vladimír

MMXVI/V

Zostavil: Ing. Počarovský Vladimír

Vydal: Transnacionálny Inštitút Štefánika (TNIS)

Spolupracoval: General M.R. Štefánik Club Bratislava (GMRS)

Rok vydania: MMXVI/V

„PAMÄTÁME“

SVET

Zachránil Sovietsky Vojak!

**Nám títo Sovietski Vojaci priniesli Oslobodenie a Život.
Ďakujeme im za Život!**

**Práva a Sloboda, nie sú darček k meninám, darom sa
nedávajú, treba ich vziať so zbraňou v rukách!**

**Živým i mŕtvym!
Večná Pamäť a Sláva!**

**PAMÄTNÍK
VÍŤAZOV
1939 – 1945
TOM II.**

Zostavil Ing. Počarovský Vladimír

PREDSLOV.

V roku 2016 oslavujeme **71. výročie Veľkého Víťazstva!**

9. Máj – Deň Veľkého Víťazstva! Deň Hrdinov Vojny!

9. Máj – Deň Veľkého Víťazstva Červenej Armády Mnohonárodnostného Sovietskeho Zväzu nad fašizmom; Červenej Armáde ďakujeme za OSLOBODNIE, za ŽIVOT!

Ďakujeme Vám Otec, Starý Otec, Mama, Stará Mama za Veľké Víťazstvo!

Deň Víťazstva, ktorý oslavujeme 9. Mája je krásnym a radostným Sviatkom, s ktorým je spojená Sláva Víťaznej Červenej Armády, našich Otcov, Starých Otcov, našich Mám a Starých Mám; sila ich ducha.

Pre porazených fašistov a kolaborantov je to deň smútku.

Pre Víťazov a Normálnych Ľudí – to bol, je a aj bude Deň Veľkého Víťazstva!

Tento Deň je dôležitejší ako ostatné, pretože oslavujeme Deň Veľkého Víťazstva nad Zlom, ktoré nás likvidovalo; Deň Veľkého Víťazstva Života nad Smrťou!

Prečo by sme sa netešili a neoslavovali. Naši Predkovia, Rodičia, Starí Rodičia, „Naši“ a Sovietska Mnohonárodnostná „Červená Armáda“ nás zachránili od úplného vyhladenia!

Priniesli Oslobodenie a Nový Život. Oslavujeme naše Druhé Narodeniny. Narodeniny sa oslavujú ako deň narodenia nového života. „Ďakujeme im za Život!“

Mnohí sa nedožili našich dní, ani môj Otec. Za Víťazstvo zaplatili svojou Krvou. Budeme toho schopní, ak bude treba, aj my?

Budeme!

My nie sme potomkami fašistov a ich kolaborantov, týchto krýs.

My sme Potomkami našich Predkov – Víťazov. Naši Predkovia, to sme My. V Nás sú ich Gény, v Nás je ich Krv, Krv Víťazov. My dnes žijeme vďaka Nim.

Každý deň sme im vďační, ctíme si ich, máme ich radi, spomíname; sú nám dôstojným príkladom. Od nich vieme o Vojne a Víťazstve. I od tých, ktorí prešli túto Vojnu, od tých, ktorí prežili koncentračné tábory, od tých, ktorí sa vrátili zo zajatia...

Vojna trvala dlhých 6 rokov, 1 mesiac a 24 dní. Vojny sa zúčastnilo 70 krajín sveta a boje prebiehali na území 40 štátov. Bojovalo v nej 110 miliónov vojakov. Vojnové náhrady predstavovali 900 miliárd dolárov a škody spôsobené vojnou boli vyčíslené na 4 bilióny dolárov. Vo vojne prišlo o život viac ako 27 miliónov Sovietskych občanov, viac ako 6 miliónov Židovských obyvateľov. Celkovo stála viac ako 72 miliónov ľudských životov. Koncentračnými tábormi prešlo až 26 miliónov väzňov. Po vojne zostalo 35 miliónov ľudí trvalo invalidných, 13 miliónov sirôt, 40 miliónov

detí bez otcov. Až 70 tisíc miest a dedín bolo zmetených z povrchu zemskeho. Zabíjanie, popravy, zatýkanie, mučenie, gestapo, koncentračné tábory, ľudské utrpenie ...

Pamätáme si.

Svet sa zachvel dozvediac sa pravdu o miliónoch obetí fašizmu a zdalo sa, že také niečo sa nikdy nezopakuje, že myšlienka na oživenie fašizmu nie je možná.

Ale ... spomeňme si na proroctvo Müllera z filmu „Sedemnásť zastavení jari“: „Tým, ktorí majú teraz desať rokov, my aj naše idey nie sú potrebné; neodpustia nám hlad a bombardovanie. Ale prejde nejaký čas, a tí, ktorí stále nič nevedia, budú o nás hovoriť ako o legende. A legendu treba prikrmovať, je nutné vytvoriť takých rozprávkarov, ktorí dajú našim slovám iný význam. Akonáhle niekde namiesto „Vitajte“ povedia „Heil“, vedzte – tam nás čakajú, a odtiaľto začneme naše znovuzrodenie“.

Kto by si pomyslel, že bude mať pravdu? A pozrime, už pochodujú „fakľové pochody“ u susedov, poriadajú sprievody „veteránov“ SS..., hneď mor sa plazivo rozširuje...

Tieto oslavy sú urážkou pamiatky miliónov, ktorí zomreli v boji proti fašistom a nacistom, ktorých umučili na smrť v koncentračných táboroch – táboroch smrti.

Glorifikácia zločincov na štátnej úrovni, odobrenie politiky štátu postavenej na fašizme a nacistickej ideológii, objavovanie sa potomkov fašistických a nacistických kolaborantov v mocenských štruktúrach, rovnako ako oslavovanie fašizmu a nacizmu, je Absolútnym Zločinom proti tým, ktorí boli zabití týmito fašistickými a nacistickými kreatúrami a ich kolaborantami, no predovšetkým proti tým viac ako 6 miliónom obetí Holokaustu a 27 miliónom Sovietskych občanov, ktorí zomreli vo vojne. Je to podpora Antisemitizmu, ktorý v XXI. storočí dosiahol nebývalej sily z Hitlerovej éry.

Znamená to, že oživenie fašizmu je nielen možné, ono ide plným chodom, ktorého intenzita neustále vzrastá.

Treba priznať, že sú u nás „Indivíduá“ s oslabenou antifašistickou imunitou.

Nám história z rokov 1939 – 1945 ukazuje, že s fašistami sa dohovárať je nezmyselné. Okrem toho, fašisti a ich prisluhovači – nie sú ľuďmi, je to „biologický odpad“.

Lepšie však spoznáваме to, čo vieme o vojne od našich predkov potom, čo vidíme, že sa dnes deje vo svete...Potomkovia fašistov a ich prisluhovačov chcú, aby naši otcovia a dedovia čím skôr zomreli a Pamäť o Veľkom Víťazstve si zobrali do hrobu, aby nik už nezostal. Potom im už bude možné ľahšie klamať, posielat' Pamäť o Veľkom Víťazstve do zabudnutia, napísať novú históriu, kde naši dedovia budú násilníci, zločinci, a fašistický vojak bude dobrý osloboditeľ!

Ako rýchlo sa to môže stať? Kedy? Nikdy!
Pretože miesto po našich otcoch a dedoch, ktorí odišli do Večnosti,
sme povinní zaujať My.
Všetkému svoj čas!

Práva a Sloboda nie sú darček k meninám! Darom sa nedávajú,
treba ich vziať so zbraňou v rukách!

Nacionalizmus – najstarší a najjednoduchší spôsob, ako rozdeliť
ľudí.

Dnes slovo „Sovietsky“ sa zahanbene zamlčiava. Ale bol to Sovietsky
Zväz ako Mnohonárodnostný Štát, ktorý zvíťazil nad nacizmom a
fašizmom.

Zabudnúť na hrdinstvo Sovietskeho vojaka, znamená naše
zabudnutie na hrôzy fašizmu, ktorý bol porazený, zabudnutie na utrpenia
a smrť miliónov ľudí, Rusov, Židov, Čechov, Slovákov, Poliakov, Francúzov
– zoznam je dlhý.

A my si to pamätáme a budeme pamätať.

9. Máj – Deň Veľkého Víťazstva. Ak by nebolo tohto Sviatku (Dňa),
ostatné sviatky by boli???

Deň Víťazstva, kedy ctíme spomienky na našich nedávnych predkov,
ktorí bojovali tvrdo, trpeli a umierali, aby zachránili našu existenciu - je
prejavom morálneho inštinktu. My si ctíme tých, ktorým vďačíme za naše
životy. Spoločnosť, ktorá tak nerobí - je odsúdená k zániku.

Pred Hrdinstvom, tvrdou prácou a strašným utrpením tých, ktorým
vďačíme za svoje životy, sa môžeme skloniť len s hlbokou úctou. Je to
slušné, správne a absolútne nevyhnutné.

Živým i mŕtvym! Večná Pamäť a Sláva!

**Kolaborantom a zradcom, minulým i súčasným,
Prekliatie!**

Věnováno
PAMÁTCE MÉHO OTCE

„Černý GENERÁL“

**Symbol HRDINSTVÍ
VELKÉ VLASTENECKÉ VÁLKY
HODEN ÚCTY**

Plk. v.v.
MURZIN Dajan Bajanovič
(1921 – 2012)

VELITEL
MURZIN Dajan Bajanovič (1921 – 2012)

MURZIN Dajan Bajanovič

МУРЗИН Даян Баянович

MURZIN Dajan Bajanovič (nar. 12. Prosince 1921, Staryje Balykly v Baškirsku, na západ od Jižního Uralu- zemř. 9. Února 2012 Ufa; Ruská Federace, Republika Baškortostán neboli Baškirie nebo Baškirsko, které je součástí Povolžského Federálního Okruhu. Hraničí s Permským krajem, Sverdlovskou a Orenburgskou oblastí, jakož i s Republikami Tatarstán a Udmurtsko. Republika leží na úpatí Jižního Uralu a v Předuralí.

Z rodiny Murzinových šlo do války šest synů, a vrátili se jen dva, jedním byl Dajan Bajanovič MURZIN.

**Rozvědčík, HRDINA VELKÉ VLASTENECKÉ VÁLKY HODEN
ÚCTY, Člověk, který si zaslouží Čest a Slávu.**

Velitel I. Československé Partyzánské Brigády Jana Žižky.

(Nejsilnější partyzánská jednotka v českých zemích – na území
Protektorátu.)

Hrdina Velké Vlastenecké Války Dajan Bajanovič MURZIN, obdržel vysoká sovětská i zahraniční vyznamenání. Byl oceněn titulem Zasloužilý právník RSFSR (1972). Je Čestným občanem celkem 16 Českých a Slovenských měst, Čestným občanem Ufy. Jméno Dajana Murzina nesla ulice ve Zlíně (nynější Dlouhá).

Nositel 86 vojenských Řádů a medailí a „všech“ vysokých Československých vyznamenání.

**Slavnostní uniforma se všemi jeho Řády a medailemi váží
asi 14 kilogramů.**

Po válce pracoval ve školství v Bakalinském rajónu Baškirské ASSR. Studoval právo v Kazani a dálkově absolvoval Moskevskou státní právní Univerzitu, pracoval jako pomocník prokurátora Abzelinského rajónu a pomocník prokurátora ve Sterlitamaku. V letech 1955–1960 působil jako starší vyšetřovatel prokuratury Baškirské ASSR, náčelník oddělení dodržování zákonnosti v místech výkonu trestu.

23-letý "Černý Generál" nejdennkrát přinutil fašisty trást se strachem. 68 ešelonů – vojenských vlakových souprav s vojenským materiálem, asi 400 fašistů, 86 strategicky důležitých mostů, vykojčila tehdy Brigáda MURZINA.

Ve válce Dajan MURZIN potkal svoji lásku. Spadla mu z nebe. Letadlo, ve kterém letěla radistka Nadezhda Ermakova (Надежда Ермакова), bylo sestřeleno Němci. Zraněné dívce, poskytl pomoc a přístřeší ve Šábu partyzánů. Do odvážné Bělorusky, se Černý Generál zamiloval na první pohled.

Po válce, se Nadezhdou Ermakovou oženil. Prožil s ní téměř půl století, ale v roce 1994 zemřela. Vychovali syna Igora, který se stal Plukovníkem, vnučka Dajan MURZINA, Albina, stejně jako její dědeček, pracuje jako právník.

Film o tomto Válečníkovi natočila Anglie, Německo, Rusko i Česko. V Ruském filmu o Černém Generálu hovoří také legendární osobnosti; šéf tajné služby NDR – Stasi, Markus Wolf, bývalý legionář Turkestánské legie Wehrmachtu Murat Tačmurat, bývalý příslušník 1. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky a Velitel Československé rozvědky Plk. v. v. PhDr. Ján Ondrovčák; i Dajan Bajanovič MURZIN sám.

Krátce ze zajímavé Biografie.

Od dětství snil, stát se učitelem. Ve škole, byl "vynikající" žák, ve všech předmětech, zejména ve své oblíbené matematice. Školu zakončil s vyznamenáním.

Patnáctiletý Dajan pokračoval ve studiu na Kušnarenkém Pedagogickém Učilišti. Sen se stáva skutečností, pracuje jako venkovský učitel, ve vsi Staryje Balykly a později se stává Ředitelem Taktagulské Střední Školy.

Když začala Sovětsko-finská válka, hlásil se jako dobrovolník. Bylo mu teprve 17 let. Bojů se ale nezúčastní, válka skončila.

Nastoupil do Řížského Vojenského Učiliště, kde se naučil německý jazyk. V Květnu 1941 ukončil Vojenské Učiliště a slouží jako Zástupce Velitele Čety 10. Střelecké Divize Příbaltského Vojenského Okruhu (Severo-Západní Front).

Bojovat Dajan MURZIN začal 22. Června v roce 1941, v sestavě 204. Střeleckého Pluku, 10. Pěší Divize Příbaltského Vojenského Okruhu jako Velitel Čety.

V Říjnu téhož roku nastoupil k partyzánům v Bělorusku, kde se stal brzy Velitelem.

V Německém týlu byl Dajan MURZIN od 27. Září do 23. Prosince 1941.

V jednom boji byl těžce zraněn, už čtyři dny po začátku války. Bylo to jeho první zranění, další čtyři ho ještě čekali, v budoucích bojích. Když ztratil vědomí, spolubojovníci ho nesli, ale tak mohli snadno padnout do rukou Němců, takže Murzin požádal spolubojovníky, aby ho nechali tam. Schovali jej do příkopu v lese a šli dál. Dva dny tam ležel, než ho kolem jedoucí lotyšský mlékař našel a dopravil do nemocnice.

Po 15 dnech když se trochu zotavil, Dajan MURZIN s přítelem z Tatarstánu úspěšně utekli z nemocnice a dva týdny se pokoušeli dohnat svých, ale dopadlo to jinak. Nastoupili k Jampolské partyzánské jednotce patřící do Ukrajinského partizánského oddílu S. A. Kovpaka, „Za Rodinu” („Za vlast”, Rodina značí rusky Vlast.).

Dajan MURZIN zůstal v této jednotce, nejdříve jako Velitel Průzkumné Čety (Velitel Rozvědky) a pak Velitel Roty - to byly první kroky do budoucího „Legendárního Partyzána“.

V Jampolské partyzánské skupině bojoval až do Května 1942.

V těžkých, hrozných podmínkách v týlu nepřítel, vedou partyzánskou válku. Pod nosem nacistů provádějí nejsmělejší sabotážní akce: vyhazují do vzduchu děla, střelivo i s nacistami, četné letištní dráhy nepřítel, vyhazují do vzduchu sklady zbraní a potravin Hitlerovy armády, mosty a silnice.

Při jednom z úkolů je Dajan opět zraněn, byl poslán na léčení do nemocnice města Gorkého.

Když je vyléčen, stěhuje se opět. Tentokrát do Moskvy, do školy pro rozvědčíky. Od Srpna 1942 do Srpna 1943 působí coby agent v 1. Štábní Rotě Turkestánské Legie. Jako agent proto, že Turkestánská Legie bojuje na straně nepřítel. Stejně jako Legie Идель-Урал, Волжско-татарский легион (nem. Legion Idel-Ural- Wolgataratarische Legion).

V roce 1943 byl poslán na Donbass za účelem navázání komunikace s podzemní organizací ve městě Stalino, a dvěma národními legiemi nepřátelských bojovníků. Díky působení Dajana MURZINA 22. Února 1943, Turkestánská legie a Idel-Ural Legie, přeběhli k Rudé Armádě.

V Prosinci 1943, ze zvláštní skupinou rozvědčků byl vyslán do Moldavska, kde organizoval partyzánskou jednotku „V. M. Molotova“. Nazvána dle vynálezce „Koktejlů“. S touto pak bojoval na území Vinnice a Oděsy, oblastech Ukrajiny, v Moldavsku, až do Dubna 1944.

Opět byl vyslán studovat, tentokrát do Speciální školy Rozvědčků Partyzánského Hnutí Ukrajiny. V Srpnu 1944, poté, co podstoupil speciální přípravu v Kyjevské škole Ukrajinského Štábu Partyzánského Hnutí – UŠPH, ve skupině 22 výsadkářů, v čele s Poručíkem Československého Sboru v SSSR, která byla pod velením Generála Ludvíka Svobody, na základě pokynů Ústředního Výboru a Ústředního Výboru Komunistické Strany Ukrajiny, byla vyslán na území Slovenska, organizovat partyzánské hnutí.

Výsadek tvořilo 16 osob občanství předválečně Československého v čele s Por. Jánem Ušiakem a 5 rudoarmejců pod vedením Kpt. Dajana MURZINA.

Výsadek se uskutečnil na dvakrát, první část paradesantu pod velením Por. Jána Ušiaka seskočila 21. Srpna 1944; druhá část paradesantu seskočila v noci z 30. na 31. Srpna 1944,

Obě části desantu dopadly 5-6 kilometrů jihozápadně od města Martin, v katastru obce Sklabiňa, v okrese Martin. Tu byly očekávány partyzány I. Československé Partyzánské Brigády Generála Milana Rastislava Štefánika (Vznik: 25. 8. 1944 - rozdělením partizánské Brigády Generála M.R. Štefánika), které velel Mjr. Rudé Armády Piotr Alexejevič Veličko.

Původní dispozice oddílu Por. Jána Ušiaka spočívaly ve spojení se Žilinskou vojenskou posádkou a činností v prostoru Vrútky, Žilina, Povážská Bystrica, rozvíjet bojovou aktivitu na Severozápadě Slovenska. Zakládají zde partyzánský oddíl (později Brigádu Jana Žižky).

Dajan MURZIN sloužil jako Náčelník Štábu a Poradce.

V Srpnu 1944, se společně s partyzány 1. Čs Partyzánské Brigády M. R. Štefánika, aktivně účastnil v bitvách pro město Vrútky, pak pod městem Martin na Slovensku.. Do řad oddílu jsou přijímáni nováčci z řad místních dobrovolníků i českých a moravských vlastenců bojujících v SNP.

Zlom přichází 5. nebo 6. Zářím 1944, kdy dostávají od Ukrajinského Štábu Partyzánského Hnutí (UŠPH), nový zásadní rozkaz, **přesun na Moravu.**

Nedochovaly se záznamy o hlavních důvodech změny působiště skupiny Por. Jána Ušiaka. V tomto ohledu můžeme jen spekulovat jestli se mohlo jednat o urychlené rozšíření povstání na území protektorátu Čechy a Morava a tím pomoci SNP, nebo UŠPH potřebovala více zpravodajských

informací z Moravy jako z dalšího bojiště postupující fronty, anebo pomoci rozdmýchat povstání na území Čech a Moravy.

Přechod ze Slovenska na Moravu se uskutečnil v prostoru Velkého Javorníka, kde došlo 25. Září 1944 k největšímu ozbrojenému střetnutí s fašistickými okupanty na území Čech a Moravy v době II. Světové války do příchodu osvobozovacích armád.

Dajan Bajanovič MURZIN, fragment Z knihy: Front v týlu nepřítele. Ufa, Kitap, 2005:

...Pak řekl, že jsme připraveni pomoci místním Slovákům, pokud chtějí bojovat s nepřítelem.

A oni si přáli.

Za jeden den se do partyzánského oddílu přihlásilo 200 lidí - obyvatelů Sklabině a navíc 22 výsadkářů z Kyjeva, plus několik desítek bývalých válečných zajatců ze všech evropských armád a dokonce i pár černochů (amerických pilotů, kteří uprchli z koncentračního tábora).

**Dajan Bajanovič MURZIN –
Bojoval na území Moravy a Čech až do 9. Května 1945.**

Dajan Bajanovič MURZIN stál v čele největšího partyzánského odboje v ČR. Dajan Bajanovič MURZIN stál v čele největšího partyzánského odboje v ČR. Byl Velitelem

Nejsilnější partyzánské jednotky v Českých Zemích – I. Československé Brigády Jana Žižky, která v Květnu 1945 čítala 1789 členů a spolupracovníků a provedla značné množství bojových a diverzních akcí. V Lednu a v Únoru 1945 byly zřízeny čtyři Prapory...

Kolegové mu říkali Jurij Vasiljevič.

Nacisté volali Dajana Bajanoviča MURZINA „Černý Generál“ („Černý“ kvůli husté černé bradě), ačkoli on byl Majorem Rudé Armády.

Dajan Bajanovič MURZIN říká:
„To kvůli mému vousu! Vždyť v roce 1944 mi bylo teprve 23 let - v Brigádě pode mnou sloužilo přes

tisíc lidí starších než já a různých národností. Mnozí z nich mohli být mými otci i dědečky. V Moskvě mi poradili: jestli chceš

vypadat důležitěji, mít autoritu a zakrýt nízký věk, nech si narůst bradu. Když jsem se, po válce, oholil, moji vojáci byli celí překvapení: "Teď se ukázalo, že jsi ještě úplné dítě!"

Avšak, i když byl velmi mladý, měl dostatek umu i sil, aby důkladně podkopal síly jedné z nejbohatších armád toho času. Pamatují si ho dodnes. Když Dajan Murzin překročil hranici Německa, okamžitě o tom informují kancléře, a zemí se nese informace – přijel Černý Generál.

Mohl zemřít kdykoliv, ale přežil. Slavný Partyzán.

Na jeho hlavu vypsali Adolf Hitler odměnu ve výši 2 miliónů říšských marek.

Mluví se o jeho podílu na zajetí legendárního Müllera (velitele 16. Tankové Divize Generálmajora Dietricha von Müllera) i Generála Vlasova.

Při velkém úspěchu v partyzánské válce byli nacisté nuceni povolat 13 000 mužů a nasadit je do kraje pod operačním názvem „Auerhahn – Tetřev“.

Neúnosná situace v protektorátu donutí Hitlera, aby osobně přijel do Prahy. **Zde vypíše novou odměnu 3 miliony říšských marek za Dajana MURZINA živého, nebo 2 milióny za mrtvého.**

Nikomu se nepodařilo akci splnit a Mjr. Dajan Bajanovič MURZIN žil až do dne 9. Února 2012, zemřel ve věku 91 let.

Celou válku vedl boj Dajan MURZIN v týlu nepřítele; nejprve v Sovětském Svazu, a pak - v Československu.

„Skutečná partyzánská válka začala v protektorátu okamžikem přechodu Partyzánské Brigády Jana Žižky, jejíž velení bylo v Sovětských rukou, na Moravské území.“

Lov na „Černého Generála“ – AUERHAHN – TETŘEV a EINHEIT JOSEF.

Nacisté vypracovali plán operace na úplné zničení I. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky.

Ve dnech 8. a 9. Listopadu bylo v Brně rozhodnuto o operaci s krycím

názvem Auerhahn - Tetřev. Hlavním velitelem této operace byl pověřen Generalleutnant Hans Windeck. Do akce byla nasazena 540. Divize Wehrmachtu z Brna, již velel Generalleutnant Hans Windeck, policejní síly bude řídit Velitel Policie Plukovník Attenberger.

Postup byl konzultován se samotným K. H. Frankem, který si na čas přemístnil svůj štáb blíže centru dění do Brna. Začaly přesuny sil německé branné moci určených k provedení těchto "kotlových" operací, to znamená, že byl obklíčen dříve vymezený prostor a po té rozdělen na devět různých částí, tyto pak byly jeden po druhém důkladně prohledávány. Prohledávání domů a budov příslušela policii a gestapu, lesy a volná prostranství pak vojenským útvarům.

Velkolepé ukázky síly, se kromě armády zúčastnily také jednotky Waffen SS a síly Ordnungspolizei a Schutzpolizei za osobní Frankovy účasti. Celkem se jednalo zhruba o 13 000 mužů, z nichž bylo asi 12 000 vojáků a příslušníků SS, dále Einsatzkommando Ruhsam a Einsatzkommando Burger v síle 700 mužů a oddíly k zvláštnímu určení tzv. ZbV (Zür besonderen Verwendung), Kommando 1, 9, 24 a 31 v celkovém počtu až 2 000 mužů.

Dne 16. Listopadu byla akce Auerhahn – Tetřev zahájena. Generál Windeck ji se svým štábem řídil z Rožnova pod Radhoštěm, kde měl své stanoviště také velitel štábu pro potírání band SS - Obersturmbannführer Müller.

Přestože se jí zúčastnilo přes 13 000 mužů, byly její výsledky velmi slabé.

Narůstajícím aktivitám I. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky, měla čelit speciální jednotka s názvem Protěž (Edelweiss), která patřila do Stíhacích svazů SS a působila na Slovensku, kde se zúčastnila četných masakrů civilního obyvatelstva. Dne 21. Ledna 1945 se její příslušníci podíleli na vypálení obcí Ostrý Grúň a Kľak, kde bylo zabito mnoho slovenských občanů.

Velitelem oddílu byl SS-Sturmbannführer Erwin von Thun – Hohenstein. Jednotka se na Moravě rozmístila ve Velkých Karlovicích a Liptále. Vzhledem k rostoucímu přílivu domácího obyvatelstva do řad Žižkovy Brigády, **však již ani tato jednotka nebyla schopna dosáhnout výraznějších úspěchů.**

Počátkem dubna se ve Vizovicích objevila nechvalně známá asi 300 členná stíhací skupina **SS-Jagdeinsatz Slowakei z Trenčianských Teplic** s krycím názvem „Josef“ – „EINHEIT JOSEF“ ((skupina „EINHEIT JOSEF“ byla jednou z třech skupin „SS-Jagdeinsatz Slowakei“, která patřila do Stíhacích svazů SS (SS Jagdverbände), pozn. SS Jagdverbände 232 Einheit Josef (Číslo polní pošty 23222), část Speciálního stíhacího svazu – SS stíhací svaz Jihovýchod (SS Jagdverband Südost, stíhací skupina Slovensko – V začátcích těžištěm bylo hlídání prezidentského paláce, obsazení ministerstva národní obrany a asistence při odzbrojování slovenských vojsk. **Velitelem těchto akcí byl dr. Ervín Reidl - bývalý státní návladní v Šumperku, který se stal osobním strážcem tehdejšího prezidenta Tisa.))**

Tato skupina byla zformována na podzim 1944 jako součást Divize Brandenburg. Po jejím zrušení byla zařazena mezi Stíhací svazy SS pod velením **SS-Obersturmbannführera Otto Skorzenyho** (pplk. SS Otto Skorzeny, vedoucí Amt VI. RSHA – Hlavního říšského bezpečnostního úřadu; rodilý Vídeňák; , **Hitler jej několikrát vyznamenal za jeho akce. Například osvobození Mussoliniho z vězení, či únos syna Admirála Horthyho).**

Velitelem Josefa byl SS-Obersturmführer (nadporučík) Dr. Walter Pawlofski, byl tu i SS- Oberscharführer Ing. Kurt Werner Tutter.

Členové jednotky Josef také museli podepsat takzvaný „Sippenhalt“ což znamenalo, že pokud by vyrazili tajemství týkající se plánů jednotky zaplatí to životem celá rodina frekventanta.

Jednotku tvořili **členové z řad říšských i slovenských Němců a Slováků, příslušníků Hlinkovy gardy, Pohotovostních oddílů HG a Hlinkovy mládeže, speciálně vycvičení pro sabotáže a boj proti partyzánům.**

Jednotka Josef se podílela na vypálení vypálení valašských pasekářských osad Ploština, Prlov a Vařáky a upálení, oběšení, mučení a zastřelení několika desítek jejich obyvatel.

Stalo se 19.4.1945 (osada Ploština), 23.4.1945 (osada Prlov) a 2.5.1945 (paseky Vařáky).

Členové SS JAGDVERBÄNDE EINHEIT 232 "JOSEF", kteří se zúčastnili i vraždění na Ploštině a v Prlově.

Kdo byli ti vrahové, na rukou kterých ulpěla krev nevinných.

SS-Obersturmführer (nadporučík) Dr. Walter Pawlofski, na Německé Univerzitě v Praze vystudovaný filozof, jinak pedagog jak o sobě rád tvrdil, rodák z Horního Benešova na Bruntálsku,

SS- Oberscharführer Ing. Kurt Werner Tutter, narozený v 4.12 1909 v Praze. Byl to vysoce vzdělaný, velmi schopný zpravodajský důstojník, **ovládající deset jazyků včetně hebrejštiny**, povoláním strojní inženýr. Vystudoval tento obor na německé technice v Praze.

Již před válkou byl aktivní v hnutích rozbíjejících Československou republiku. Byl odpovědným redaktorem henleinovského časopisu „Der Ruf“. **Konrád Henlein byl dokonce kmotrem jeho dětí.** Po okupaci se stal zaměstnancem říšského úřadu pro propagandu – Reichspropagandaamt v tzv. Sudetlandu v Liberci. V roce 1942 byl členem SS a SD s hodností untersturmführera.

Za zásluhy o rozbití Československé republiky obdržel vyznamenání „Zur Erinnerung an den 1. Oktober 1938“.

Kurt W. Tutter se účastnil akcí divize Brandenburg po celé Evropě, například v Norsku, Itálii, Jugoslávii, Turecku a úkoly plnil také v severní Africe.

Posléze však zavinil smrt člověka, byl souzen za zabití při autonehodě, kdy od ní ujel a byl degradován a se zaraženým postupem poslán na frontu. **Díky znalosti ruštiny** se podílel v Pjatigorsku na

Kavkaze na protisovětské propagandě mezi muslimským obyvatelstvem této oblasti.

Později byl raněn a po rekonvalescenci se přihlásil do Kampfschule divize Brandenburg ve Freiburgu, kde **prošel speciálním bojovým a zpravodajským výcvikem.**

Spolupracoval na projektu speciálních komand SS. **Podle svědků byl Tutter nejaktivnější z důstojníků při masakrech jak dříve na Slovensku tak i nyní v našem kraji.**

Jeho úkolem v jednotce byl výcvik v řízeném rozhovoru a výuka legendy, kdy agenti učil vmísit se mezi civilní obyvatelstvo a právě s naučenými legendami o „sběhnutí od jednotky“ se měli dostat k partyzánům.

Proč uvádíme vzdělání a postavení těchto zločinců před válkou?

Aby si čtenář sám udělal **obrázek jací lidé vydávali tak zvrácené rozkazy, že to nebyli tupí nevzdělanci.**

Kam až může člověk klesnout !

Na tehdy čtyřiaadvacetiletého poručíka, který si kvůli mládí nechal narůst hustý černý plnovous, aby mátl nepříteli, však neměli. "

МУРЗИН – MURZIN

Příjmení je odvozeno z Tureckého slova „Murza“ s významem "syn knížete, šlechtic."

ДАЯН – DAYAN – DAJAN – nebo SHOFET (Židovský náboženský soudce) V dávných dobách v Izraeli, stejně jako v jiných zemích, soud byl v rukou hlavy Rodu, kmenu nebo národa. Vůdce kmene, nejvyšší autorita ve všech oblastech života, byl ve stejné době, SA, jehož povinností bylo řešit všechno... Encyclopaedia Judaismu.

MURZIN Dajan Bajanovič
BOJOVAL ZA NAŠI SVOBODU KUS OD SVÉHO
DOMOVA.
Děkujeme Vám za to!

Ať se o něm říká co chce, udělal pro tuhle
Republiku víc, než leckterý našinec.

Stručný nástin historie

I. Československé Partyzánské Brigády Jana Žižky

Velitel Mjr. MURZIN Dajan Bajanovič

I. Československá Partyzánská Brigáda Jana Žižky byla jedinou partyzánskou jednotkou, vyznamenanou Československým Válečným Křížem 1939 a byla největší ze všech partyzánských jednotek na území Protektorátu s téměř 1400 příslušníky. 474 jich padlo, bylo umučeno či popraveno za pomoc odboji.

V řadách Brigády bojovalo více než dvacet národností i když některá národnost byla zastoupena třeba jen jedním nebo dvěma bojovníky; Češi, Slováci, Rusové, Bělorusové, Tataři, Belgičané, Angličané, Rakušané, Němci, Kazaši, Ukrajinci, Maďaři, Moldavané, Dagestánek, Srbové, Chorvat, Bělorusové, Gruzínci, Rumuni, Poláci, Tádžik.

Byl to boj proti nepříteli Člověka.

I. Československá Partyzánská Brigáda Jana Žižky, 1944 – 1945 Beskydy – Valašsko.

Centrem protifašistického odboje na protektorátním území se stalo **Valašsko**.

Území mezi městy Vsetín - Vizovice – Zlín – Kroměříž – Valašské Klobouky – Valašské Meziříčí; obce Horní Bečva, Prostřední Bečva, Dolní Bečva, Čeladná, Velké Karlovice, Hutisko Solanec, Nový Hrozenkov, Huslenky, Valašská Bystřice, Bílá, Prlov, ploština, Horní Lideč, Polanka, Hošťálková, a další obce Vsetínska a Zlínského kraje; se stalo pro nacisty horkou půdou.

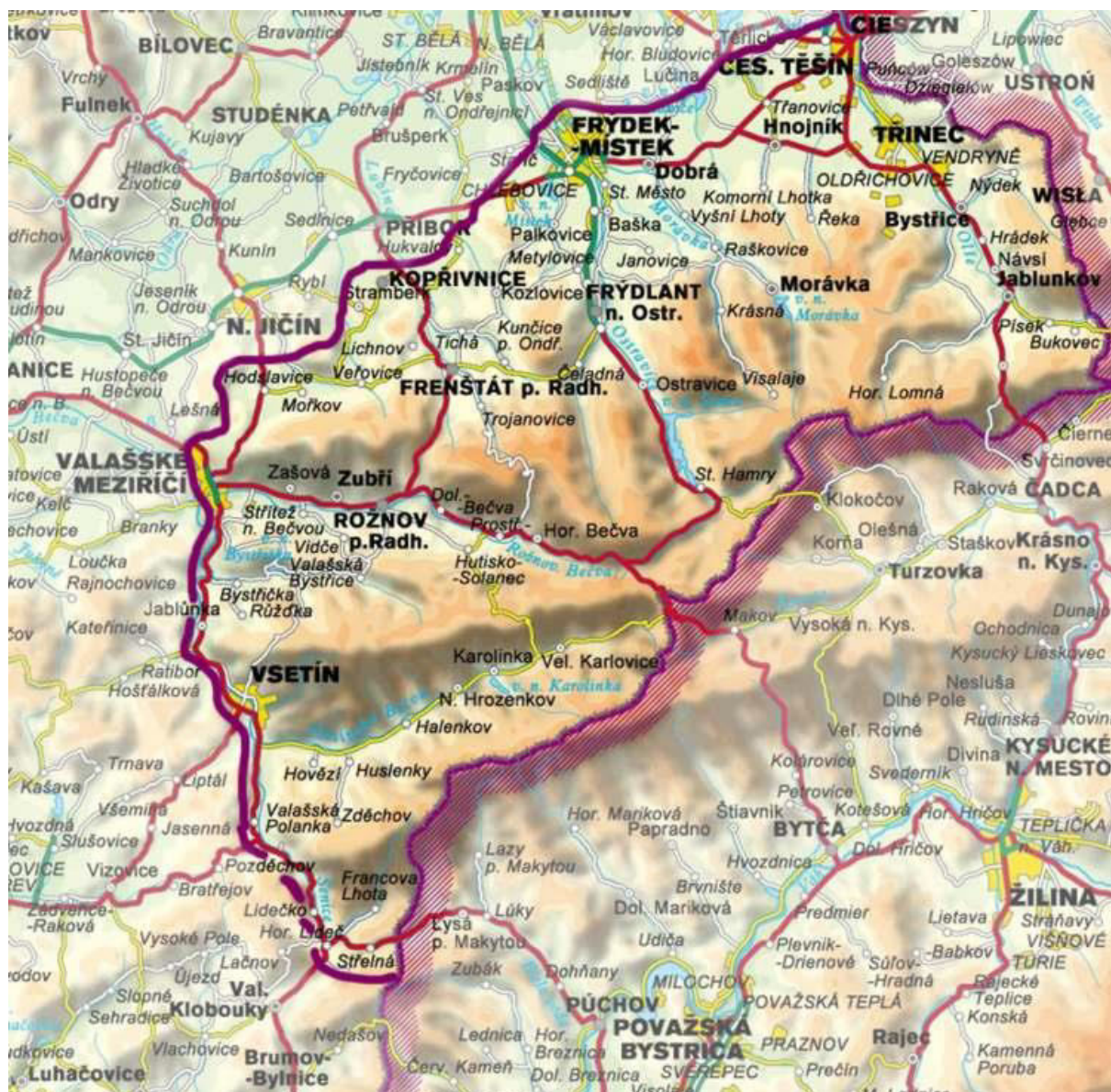
Obyvatele Beskyd, neboli Valaši, jako by byli předurčení k tomuto odboji. Valašsko vznikalo po staletí. Byli to pastevci, ale hlavně lidé, co utíkali před útlakem šlechty a církve do hor.

V horách si vykáceli na černo kousek lesa a dnes již nepřestavitelnou námahou holýma rukama proměnili v kousek pole, které bylo kamenité a málo úrodné. Žili s rodinami v krutých podmínkách na hranici přežití, proto i oni samotní byli tvrdí, neústupní a schopni vydržet kruté mučení. Jejich čest a morálka se nedala takřka zlomit. Již koncem roku 1620 se Valaši vzbouřili proti Habsburkům. Valašské povstání trvalo s přestávkami až do roku 1644, kdy byli Valaši krvavě potlačeni. Jejich morální odolnost byla také jeden z důvodů, že partyzáni mohli operovat v Beskydech během II. Světové války.

Původně měla I. Československá Brigáda Jana Žižky operovat na území západního Slovenska. Osud však určil jinak a východní Morava Beskydy, se tak později a neplánovaně staly největší základnou partyzánského odboje.

Pro svou hornatou členitost, hustý lesní porost a rozptýleným obydlím. **Valaši se tak stali důležitým článkem v zásobování, přístřeší, pomoci raněných a samotném odboji.**

Pokud voják bojuje na frontě, nasazuje svůj život a jeho rodina je daleko od fronty.

Valaši a hlavně jejich rodiny se takto stali samotnou válečnou frontou každým dnem, pronásledování, mučení a vraždění gestapem.

Je důležité připomenout, že toto České území Vsetínska bylo vystaveno dlouhodobě těm nejtěžším zkouškám, právě nasazením do odboje samotného obyvatelstva rodin, dětí, matek, otců, uprostřed nepřitele.

Jednotky SS se snažily často díky kolaborantům a vlastizrádcům infiltrovat mezi místní lidi, stejně tak mezi partyzány, aby pak konali své rozsudky smrti.

I když je dnes snaha realitu tehdejší doby překrucovat a hájit tehdejší Německé civilní obyvatelstvo, **je důležité připomenout, že takřka všichni civilní Němci plně spolupracovali s gestapem, na budování jejich německé říše.** Zato českých zrádců se našlo spousta.

Jeden den přišli partyzáni a druhý den Gestapo. Byly to hodinové odstupy na hranici smrti popravou, nebo umučení v táborech. Lidé byli uprostřed partyzánské fronty.

Byla zima a hlad, civilisté neměli sami na uživení vlastních rodin a přesto dávali partyzánům své poslední zásoby, neboť v každém bojovníkovi a odbojáři viděli naději na svobodu Československa.

Němci nechali zamknout mlýny a jídlo bylo na lístkový příděl, navíc, ten kdo měl kousek půdy pro vlastní obživu, musel odvádět kontingent a vyprodukovat potraviny. Těmito potravinami byli živeni lidé ve městech. Pokud občan nesplnil dané normy, byly proti němu zahájeny sankce. Již tak neúrodná půda, samotný hlad a zásobování odboje partyzánů, neumožňovalo splnit tyto normy.

Bylo vyhlášeno Stanné Právo a ten kdo vyšel z domu od 16:00 do 6:00 byl zastřelen. Docházelo k udáním a tím také k častým veřejným popravám. **V případě pomoci partyzánům byli lidé popraveni bez milosti na veřejných místech pro výstrahu nebo odvezeni, umučeni k smrti.**

V případě, že byla rodina povražděna a přežilo male dítě, bylo posláno do Německé rodiny na převýchovu, ovšem pokud splnilo kritéria, blond vlasy a modré oči.

Jsou zde dlouhé řady jmen a rodin, co byli takto vyvražděni, umučeni a jejich domy vypáleny.

V roce 1939 dochází k okupaci Československa a Německo si přivlastňuje velkou část Českého území. **Obce na Valašsku se stali pohraničními obcemi.**

Českomoravská hranice se Slovenskem byla zpočátku střežena nejen československou pohraniční a finanční stráží, ale také celníky německými a četnictvem. Díky rozsáhlosti pohraniční oblasti, četným místním převaděčům a pašerákům se ilegální přechody stále množily. Dne 9. září 1939 bylo provádění veškeré kontroly osob našim úřadům pro nedůvěru odebráno a převzato říšskoněmeckými celníky. K zamezení ilegálních přechodů byla historická moravsko-slovenská hranice posunuta na hřeben Javorníků a vytvořeny nové lesní průseky (**zmíněná hranice vedla po linii, která do roku 1734 tvořila hranici Moravy a Uher**).

Moravané v pohraniční oblasti!

Děk pořádkumilovnosti obyvatelstva se až dosud dařilo zachováti v Protektorátě klid. Každý státní občan mohl jíti v míru za svým zaměstnáním a živiti sebe a svou rodinu. V poslední době však se jednotliví bandité a luza štitící se práce, poštvaní cizáckými nebo emigrantskými strůjci nepokojů a přicházející od slovenského pohraničí, tu a tam pokoušejí rušiti pod rouškou nacionalismu klid a pořádek v krásné moravské zemi přepady, loupežemi a plněním.

Moravané! Vite, jaký osud stihl povstalce ve Varšavě, veštvané do boje týmiž zahraničními mocnostmi. Vite, jak se nyní vede Vaším slovenským sousedům, kteří se dali zneužít bolševicko-židovským terorem Benešovy kliky. Místo práce a chleba nastoupila nyní vražda a smrt v slovenských vesnicích ovládaných bandity.

Moravané! Vyzývám Vás ve Vašem vlastním zájmu, v zájmu Vašich žen a dětí a v zájmu zachování Vašeho majetku, abyste v osadách a vesnicích moravského pohraničí učinili

opatření sebeochrany.

Uzavřete, jakmile se setmí, své dvory, domy a hospodářské budovy, postavte v obcích hlídky a hlasejte ihned nejbližšímu úřadu nebo nejbližšímu bezpečnostnímu orgánu každé podezřelé pozorování a každý úmysl zločinných živlů, o kterém se dozvíte. Utvořte s německými bezpečnostními orgány, které jsou Vašimi přáteli a Vašimi pomocníky, ochranný val proti teroru banditů! Vzpomeňte si na své slavné předky, kteří v dějinách Vaší domoviny již vícekrát zajistili rozhodností svých pohraničních stráží pokojnou budoucnost svým rodinám a svým potomkům. Spolupracujte s policisty, s celníky a s muži pohraniční stráže a pomáhejte zneškodniti zlodějskou luzu!

Moravané! Jste slušní, mírumilovní a pořádkumilovní občané a nemáte nic společného se zločinnou chátrou a rudou sběří ze Sovětského Ruska. Záleží také na Vás, bude-li ve Vaší zemi zachován mír, klid a pořádek či zda budou ve Vaších vesnicích rachotiti smrtící kulomety a na střeších Vašich domů se objeví červený kohout.

Dovolávám se Vašeho smyslu pro pořádek a Vaší lásky k domovině a očekávám Vaši spolupráci při vyhlazování teroristů.

Německý státní ministr pro Čechy a Moravu

K. H. Frank

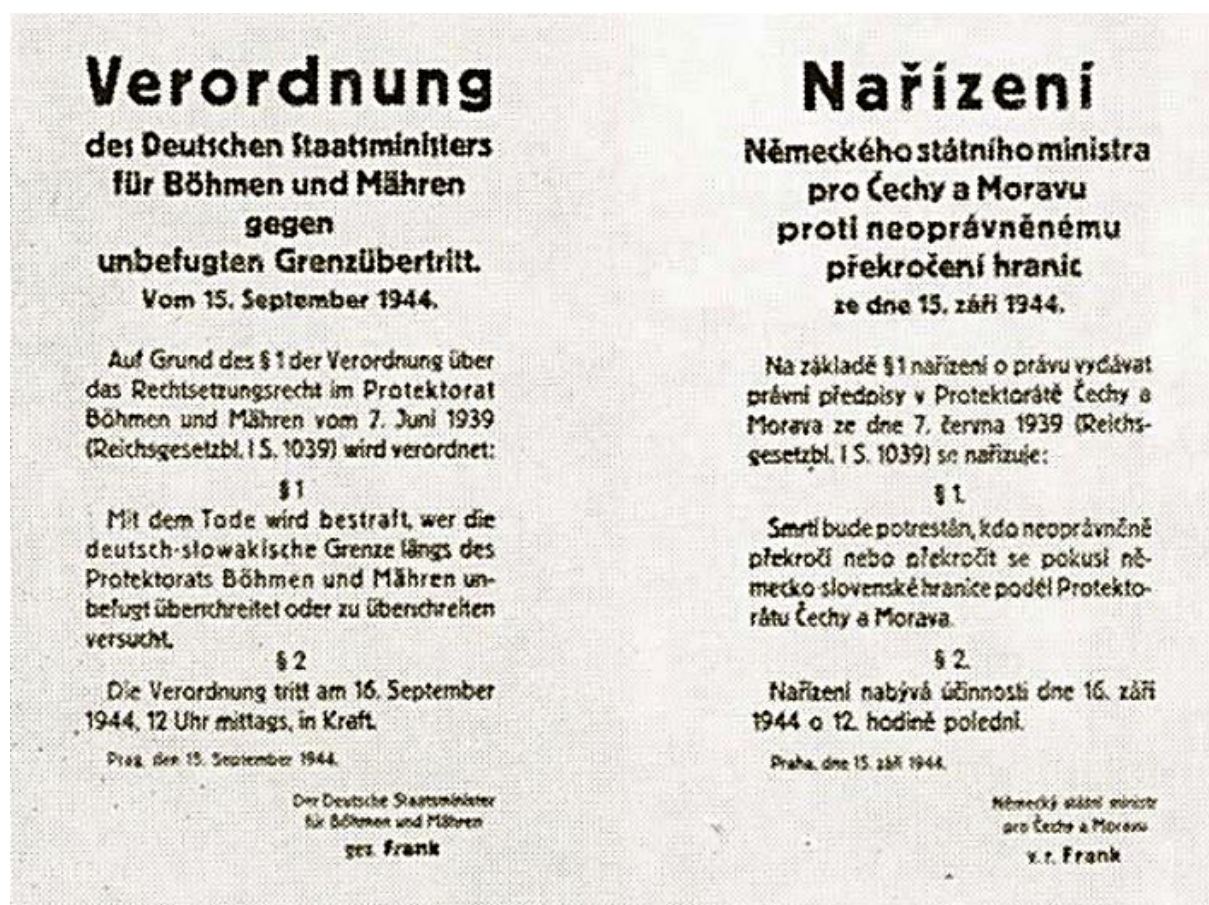
V Praze dne 15. října 1944.

V roce 1940 začali Němci poprvé zatýkat občany pro porušování nových protektorátních zákonů, různých nařízení, vyhlášek a zejména občany židovské národnosti. V době heydrichiády byla provedena kompletní domovní prohlídka všech domů, kdy se hledaly zejména nehlášené osoby a nelegálně držené zbraně.

Od 1. Července 1942 byla na celní stanici zavedena služební řeč německá včetně německého úřadování.

Nacisté se po celou dobu okupace snažili přizpůsobit bezpečnostní aparát v protektorátu organizaci, která platila v říši.

Po celou dobu války byla nařízena přísná kontrola všech osob, která však nebyla důsledně prováděna. **V Květnu 1944 se situace změnila, byl zaveden tvrdý pohraniční režim.**

Po změně politické situace na Slovensku a rozmachu partyzánského hnutí, se začala situace prudce měnit v celém Protektorátě a zejména v pohraničních oblastech. Důležitým momentem byl 29. Srpen, kdy bylo předčasně zahájeno Slovenské národní povstání. Na západním Slovensku se rozpoutaly nejintenzivnější boje. Z území Moravy začali přebíhat vlastenci, kteří se chtěli aktivně zapojit do bojů na Slovensku a poté přidat k partyzánům, kteří měli rozvinout povstání i na Moravě. Ilegální

přechody hranic a odbojová činnost v celém Protektorátě narůstala. Dne 15. září vyšlo K. H. Frankem nařízení za ilegální překročení moravsko-slovenské hranice v tomto znění: **"Smrtí bude potrestán každý, kdo neoprávněně překročí, nebo překročit se pokusí německo-slovenské hranice podél Protektorátu Čechy a Morava."**

Od těchto dnů byla státní hranice střežena jako nikdy předtím. Frank vydal k nařízení ještě osobní pokyn, aby na jeho odpovědnost byly v oblasti východní Moravy byly pro zastrašení obyvatelstva vykonány drastické veřejné popravy dopadených osob nebo partyzánů. Dne 14. září byli na hranici zadrženi tři čeští občané při ilegálním přechodu hranic. Mezi nimi i Václav Koňářik z Nového Hrozenkova. Byli předáni vsetínskému gestapu **a dne 16. Září veřejně pověšeni před šokovanými obyvateli Nového Hrozenkova.**

Historie I.Československé Partyzánské Brigády Jana Žižky se začala psát v letních měsících roku 1944 ve Svjatošinu, kde byli vycvičení budoucí organizátoři partyzánů na našem území.

12. Prosince 1943 byla v Moskvě podepsána dohoda o vzájemné pomoci a podpory všeho druhu proti německu a Hitlerovi. Díky této pomoci, byl zahájen výcvik profesionálních jednotek ve Svjatošinu poblíž Kyjeva, určených k partizánskému boji v krutých podmínkách hor.

V této výcvikové skupině se již nachází zkušený velitel - **Poručík Ján Ušiak** a náčelník štábu a poradce Kpt. Rudé Armády – **Dajan Bajanovič MURZIN.**

Velitel - Poručík Ján Ušiak po skončení základní školy pracoval v hospodářství. V roce 1937 narukoval do Československé armády a po rozbití republiky se vrátil domů do Bakty, která však připadla Maďarsku. Protože se mu nepodařilo získat slovenské státní občanství, musel do Maďarské Armády, se kterou byl nucen bojovat po boku fašistů na východní frontě. Tam padl do zajetí a požádal o vstup do československých jednotek.

Od Prosince 1943 byl členem I. Československého Armádního Sboru v SSSR, kde se osvědčil jako zkušený velitel a voják. Vedení sovětské armády si je vědomo jeho kvalit a také to, že má již 30 let.

Je poslán jako velitel absolvovat výcvik v partyzánské škole Ukrajinského Štábu Partyzánského Hnutí v Sviatošine a přípravu na seskok do Československa.

Dajan Bajanovič MURZIN si má vybrat další spolubojovníky, kteří s ním poletí přímo do týlu nepřítele. Dajan Bajanovič MURZIN je nejzkušenější válečník z mnoha bojů a tak si k sobě bere Pavla Morozova, jehož kvality dobře znal z Moldavska, kde společně bojovali. Další koho si Dajan MURZIN vybral byl zdatný partyzán Pavel Kudelja, který navíc dobře ovládal němčinu. Dále radisti Vladimír Kolomackij a radistka Alexandra Timochovova, lékař Ablaiz Latypov a další.

Nikdo však netušil, že se později ocitnou na východní Moravě v Beskydech. Konečný počet později zformovaných partyzánů byl okolo 1400.

Původní výsadek při výcviku ve Svjatošinu poblíž Kyjeva před odletem - Červenec 1944.

Velitel – **Poručík Ján Ušiak**

Náčelník štábu a poradce Kapitán Rudé Armády – **Dajan Bajanovič MURZIN**

Zástupce velitele pro zpravodajskou činnost – **Nadporučík Rudé Armády – Pavel Nikolajevič Morozov**

Velitel diverzní skupiny – Poručík Rudé Armády – **Pavel Kudelja**

Zástupce náčelníka štábu – **Martin Valaštiak**

Politický komisař – **Des. Alexander Turský**

Starší radista – **Vladimír Kolomackij**

Radistka – **Alexandra Timochovová**

Lékař – **Ablaiz Latypov**

Rozvědčík – **Valentin Nikolajev, 16 let**

Rotný – **Ondřej Melek**

Četař – **Ján Kolodžej**

Desátník – **Michal Dupkala**

Desátník – **Štefan Petruš**

Desátník – **Ján Segeč**

Svobodník – **Jozef Michálek**

Svobodník – **František Tkáč**

Michal Masaryk

Josef Nemec

Ján Sčur

František Ralbovský

Původní výsadek při výcviku ve Svjatošinu červenec 1944

Výsadek Por. Jána Ušiaka a Kpt. Rudé Armády Dajana Bajanoviče Murzina, těsně před seskokem první skupiny 21.8.1944.

V té době netuší velitel - Poručík Ján Ušiak a náčelník štábu a poradce Kpt. Rudé Armády – Dajan Bajanovič MURZIN, že se stanou součástí největšího partyzánského odboje za svobodu naší země a ovlivní tak osudy mnoha lidí Valašska v Beskydech a to převážně obcí Horní Bečva, Prostřední Bečva, Dolní Bečva, Čeladná, Velké Karlovice, Hutisko Solanec, Nový Hrozenkov, Huslenky, Valašská Bystřice, Bílá a další obce Vsetínska a Zlínského kraje.

Primární výsadek se uskutečnil na dvakrát a to tak, že první část pod velením por. Jána Ušiaka seskočila **21. Srpna 1944** strojem SI-47 a druhý desant byl vysazen v noci z **30. na 31. Srpna 1944**, ten přiletěl v Douglasu C-47. Obě části desantu dopadly 5-6 kilometrů jihozápadně od města Martin, v katastru obce Sklabiňa, v okrese Martin. Tu byly očekávány partyzány I. Československé Partyzánské Brigády Generála Milana Rastislava Štefánika, které velel Mjr. Rudé Armády Piotr Alexejevič Veličko. I. Čs. Brigáda Generála M. R. Štefánika, již vedla na území Slovenska tvrdé boje.

Dne 5. Září dochází k prvnímu střetu a ztrátám. Dajan MURZIN, Ján Ušiak, A. Turský, P. Morozov a Valentin Nikolajev jedou ověřit situaci okolo Vrútek a Strečna. Toto území má být údajně v rukou

partyzánů. **Cestou však nachází mrtvá těla partyzánů, která jsou již v čtyřdenním rozkladu.**

Území je obsazeno fašisty a dochází k útoku tankem na jejich auto, které právě opustili. Auto exploduje a je zahájena tvrdá přestřelka. Němci byli v přesile a pálili kulomety, před kterými se snažili ukrývat mezi stromy.

Během střelby byl zasažen P. Morozov a V. Nikolajev. Při ústupu se skupině podaří oba zraněné vzít sebou a Němcům uprchnout na okraj Vrútek, kde je čekalo povstalecké auto. Bohužel Pavel Nikolajevič Morozov a Valentin Nikolajev utrpěli vážná zranění a jejich postup byl nemožný. Chvíli byli léčeni v Martinské nemocnici a pak přemístěni do SSSR.

Slovenské Národní Povstání je pomalu potlačeno a Německé divize postupují dál.

Por. J. Ušiak s Kpt. D. MURZINEM navrhují osamostatnění celku a přesunout se na západ od Žiliny, kde budou dále plnit původní rozkazy.

5. nebo 6. Září 1944 přichází nečekaně zlom, kdy dostávají od Ukrajinského Štábu Partyzánského Hnutí (UŠPH), **nový zásadní rozkaz, přesun na Moravu.** Nedochovaly se záznamy o hlavních důvodech změny působiště, avšak tato změna zásadně ovlivní životy a osudy obyvatel Valašska.

Partyzány čeká nelehký úkol. Přejít přes hory, Německé oddíly a zdolat řeku Váh.

Směr Morava.

Ještě toho dne od nařízení **6. Září 1944**, se vydávají jako samostatná Brigáda pod velením Por. J. Ušiaka a Kpt. D. MURZINA směr Morava.

Ze Sklabíně se vydal na cestu oddíl o síle okolo 60 osob, složený z původních desantníků, dobrovolníků z okolí, kteří se přihlásili k plnění tohoto přetěžkého úkolu a příslušníků protektorátu, kteří byli zachyceni v této oblasti při své snaze jít na pomoc bojům ve Slovenském Národním Povstání. Většina z nich souhlasila z návratem do Protektorátu i s tím rizikem, že při zatčení je čeká smrt, poněvadž mnozí z nich byli na území Čech a Moravy stíháni za své nepřátelské postoje k říši.

Kolem **10. Září** se Por. J. Ušiak se svými lidmi ocitají v oblasti Rajce, kde prováděli průzkumné akce v okolí neovládaném povstalcí a dostali se i do bojových střetů s nepřítelem, který se rekrutoval jednak s německých jednotek všech druhů a také z POHG, které představovaly velké nebezpečí,

protože na území Slovenska se v té době připravovaly speciální **proti – partyzánské skupiny složené z německo – slovenských dobrovolníků**, kteří prodělávali výcvik pro boj po vzoru anglických Commandos a jejich úkoly spočívaly v přechodu fronty a záškodnickém působení v týlu nepřítele – tedy Rudé armády.

V Rajci se setkali se štábem II. Čs. Partyzánské Brigády Generála Milana Rastislava Štefánika, který měl sídlo nedaleko Kuneradu. Zde Partyzáni Štefánikovy Brigády, převelili k Velitelovi Por. J. Ušiakovi nové muže i s výzbrojí. Jednalo se jak o místní dobrovolníky, Čechy bojující v povstání, jenž se přidali k Velitelovi por. J. Ušiakovi jakmile se dozvěděli o poslání této mise, tak i o povstalecké vojáky pod velením Četaře Vendelína Budaje. V Rajecké dolině, společně s Brigádou Generála M.R. Štefánika, odrazí útok Němců od severu ze Žiliny.

Cesta pokračuje přes Sulovské vrchy, obce Prečín, Bodiná, Kostolec, Vrchteplá, Súľov Hradná, do osady Dolina u města Povážská Bystrica. **Zvažovalo se přepadení Zbrojovky v Povážské Bystrici**, ale po průzkumu Martina Valaštiaka, který nahradil raněného Pavla Nikolajeviče Morozova, Dajan MURZIN usoudil, že akce takového rozsahu by způsobila velké ztráty.

Získané informace byly předány Brigádě M. R. Štefánika. Pokračovali k Povážské Teplé, kde došlo v noci k střetu a likvidaci Německého strážného oddílu četnictva. Operaci velel Dajan MURZIN.

Stále přibývají noví vojáci, dobrovolníci a vlastenci, kteří původně šli na pomoc Slovenskému Národnímu Povstání, počet partyzánské skupiny byl již 150.

Překážkou byla řeka Váh. Družstvo se rozdělilo na menší skupiny, zařazení podle hodností pod velení výsadkářů z profesionálního výcviku ve Svjatošinu. Menší skupiny tak byly méně napadné, pro Německé hlídky.

V noci ze 13. na 14. Zář 1944 se za velmi těžkých okolností, kdy fašistická správa kraje bedlivě střežila přechod přes tuto důležitou přírodní bariéru a dokonce na ní zakázala veškerou lodní dopravu, všemi druhy plavidel, podařilo překročit řeku Váh celému oddílu Por. J. Ušiaka, a to hlavně s přispěním místních dobrovolníků.

První skupina se dostává přes Váh mezi Povážskou Teplou a Bytčou a další skupinky se přesunuly u dědinek Predmier a Mikšová.

15. a 16. Zář 1944 nacházíme bojovníky Por. J. Ušiaka mezi vesnicemi Jasenica, Papradno a Horní Mariková. Oddíl je stále posilován novými rekruťy z Protektorátu, kteří jsou zachycováni na své cestě pomoci SNP a ve velké většině se přidávají k Por. J. Ušiakovi, když ten jim prozradí **cíl své mise – boj na území Moravy**.

Okolo 20. Zář 1944 se štáb oddílu zastavuje v hájence Josefa Němčáka ve Štiavniku a zde si na tři týdny zřizují opěrný bod, při chystaném přechodu na Moravu.

Partyzáni však netušili jaká situace panuje v Protektorátu, jaké síly proti nim stojí a jakým způsobem by optimálně mohli svůj úkol realizovat. Po poradě z Kpt. Dajanem Bajanovičem MURZINEM a lidmi, kteří přešli z Protektorátu a mají svoji zkušenost s touto nelehkou záležitostí, volí Por. J. Ušiak přechod hranic po menších skupinách.

Na území, kde se nacházel zárodek Brigády panoval v té době „zvláštní pořádek“, nedosahovala zde ani moc klerofašistického Slovenského Štátu, ani tady neplatil nový pořádek zavedený Němci, což umožňovalo spolupráci partyzánů s obyvateli nakloněnými povstání ze širokého okolí. Odpadla tím jedna velká starost a to zásobování, které zajišťovali ochotní lidé v tomto koutě moravsko – slovenského pomezí. Tento stav, však nemohl při stavu povstání, které ustupovalo Německé přesile trvat dlouho.

V tomto období pronikaly rozvědčné skupiny oddílu na území Protektorátu aby zjistily co nejvíce strategických informací nutných pro přesun většího počtu lidí.

V době příprav na přechod hranice se k oddílu připojily skupinky sovětských válečných zajatců, kteří měli po strastiplné cestě ze zajetí dost morálních sil na to připojit se k bojové jednotce a znovu nasazovat svůj život ve spravedlivém boji proti nacistickým uchvatitelům.

Tito bojovníci byli zajati v prvním roce války, kdy Rudá Armáda ustupovala a byla drcena přesilou německých obrněných Divizí přičemž se do zajetí dostaly statisíce Rudoarmějců. Mnozí z nich měli důstojnické hodnosti a bohaté zkušenosti z bojového nasazení a všichni byli dobře připraveni na strádání při vedení partyzánské války z dob, kdy byli v zajateckých nebo pracovních nacistických lágrech. Za všechny uvedme Majora I. P. Stěpanova, Kapitána P. F. Budka, Poručíka V. P. Nastěnka, Poručíka Petra Moskalenka a mnohé další.

V noci z 21. na 22. Září 1944 se odehrál cvičný přechod asi padesáti mužů přes protektorátní hranice. Cesta vedla kolem Malých Karlovic. Navzdory pečlivé přípravě a konzultaci s místními odbojáři se dostali partyzáni do střetu s nepřítelem, který byl v přesile a museli se stáhnout.

Své jméno dostává oddíl mezi 22. a 25. Zářím 1944, kdy probíhaly diskuse o této otázce a nakonec se partyzáni shodli na názvu **I. Československá Partyzánská Brigáda Jana Žižky**, i když sovětským partyzánům, jejich bojoví druhové z Československa, museli objasnit historický význam a činy jednookého vojevůdce.

25. Září krátce po půlnoci se vydává oddíl na pochod přes hranici. Nad ránem stanul oddíl u hraničního kamene. Partyzáni na pokyn velitele nastoupili do kruhu a na dřevenou tyč byla vztyčena Československá vlajka. Por. Jan Ušiak pronesl krátkou řeč, poté složil celý

oddíl partyzánskou přísahu. Hranice se podařilo překročit v oblasti Podřaté v obci Velké Karlovice. Pochod trval několik hodin po hornatých svazích Velkých Karlovic.

PŘÍSAHA PARTYZÁNA

Přisahám na vše, co je mi svaté, že v boji za osvobození Československa nebudu litovat ani svých sil, ani svého života.

Nemilosrdně budu mstít všechna muka a slzy našich matek a sester, zavražděné vlastence, všechny zločiny spáchané německými barbary na Čechách, Slovácích, Karpatských Ukrajincích.

Dobrovolně jsem se přihlásil do řad partyzánských bojovníků a slibuji, že budu vždy poslušen rozkazů svého velitele a svého oddílu a budu je bez odmluvy plnit.

Svěřené tajemství budu posvátně chránit a své druhy a oddíl nikdy nezradím, byť bych byl vystaven sebevětším mukám.

Kdybych však svůj oddíl zradil nebo nesplnil jeho příkazy, nechť mne stihne přísný trest z rukou mých kamarádů.

Můj oddíl bude mi rodinou, moji kamarádi mými bratry.

Bude-li raněn můj druh, nebo upadne do těžkého postavení budu mu nápomocen a nedopustím, aby se dostal do rukou nepřítele.

Sám nikdy se živý nevzdám nepříteli.

Všechny mé myšlenky a síly budou ode dneška věnovány jednomu cíli: Škodit nepříteli na každém kroku, pomáhat ze všech sil v boji za svobodu.

V tomto boji neustanu, dokud poslední cizák nebude vyhnán z naší půdy, dokud Československá Republika nebude opět svobodná.

Mým heslem bude:

Smrt fašistickým okupantům! Svobodu národům Československa!

Tak přísahám!

Vždy nechávali kulku pro sebe, nebo jed.

V případě zajetí se jednalo o jistou smrt umučením a hrozilo, že můžou být vyzrazeny informace a ohrožena tak celá skupina.

Zásobovací Rota Michala Masaryka rekvírovala v domě německého státního příslušníka Františka Pietsche, potraviny, živý dobytek, ale našlo se zde i šest pušek s municí.

Partyzáni byli dlouhým pochodem unaveni a čekali na připravované jídlo, když tu se znenadání objevila hlídka německé celní stráže.

Došlo k přestřelce, partyzáni se stáhli do obraného perimetru na úbočí kopce proti příjezdové komunikaci a připravili se k boji neboť bylo jasné, že Němci si přivolají posily. Ty na sebe nenechaly dlouho čekat, hukot motocyklů a nákladních automobilů se stále přibližoval a Kpt. Dajan MURZIN vydal rozkaz, čekat až se nepřítel přiblíží a první výstřel měla obstarat protitanková puška, což se také stalo a následně se rozhořel se tvrdý boj.

První útoky se Ušiakovcům podařilo odrazit, narůstající tlak nepřítele však sílil, dokonce se partyzáni dostali téměř do obklíčení, ale díky Četě Michala Dupkaly se nepodařilo nacistům kruh obklíčení dokončit.

Další a další čerstvé hitlerovské jednotky, které neustále proudily z blízkých i vzdálenějších posádek, **donutily partyzány k návratu na výchozí pozice na slovenské straně ve Štiavniku.**

Štiavnik byl stále svobodný, ale německá branná moc se chystala toto místo brzy pročesat a pacifikovat případné nepřátele a bylo jen otázkou času, kdy k tomu dojde.

Por. Ján Ušiak si uvědomoval, že byla prozrazena přítomnost většího oddílu v pohraničním pásmu a hlavně jeho záměr co nejvíce utajit přechod hranice selhal a tato dekonspirace jej osobně prý velmi mrzela.

Nicméně na rozkazu, za každou cenu se dostat na Moravu se nic neměnilo.

Por. Ján Ušiak byl jako správný Velitel příkladem svým chlapcům a pozvedal morálku, hlavně u slovenských příslušníků skupiny, kteří zastávali názor, že by bylo lepší bojovat na Slovensku.

Hlavními propagátory tohoto názoru byli kupodivu Desantníci a to hlavně Alexander Turský, kteří byli připraveni na okamžité zapojení do ozbrojených bojů a ne na trpělivou organizátorskou, propagandistickou až následně bojovou činnost a to v prostoru velmi hustě obsazeném nepřítelem.

Tyto diskuze neměly u Por. Jána Ušiaka žádnou odezvu, jeho linie byla jasná. **Dostaneme se na Moravu stůj co stůj.**

Přípravy na další přechody se nezastavovaly. Denně se vydávaly rozvědné skupiny na území za hranicí, aby mezi místními lidmi získali potřebné kontakty na spolehlivé lidi a snažili se o navázání kontaktu s

odbojovým hnutím. To se zpočátku nedařilo, ale ochotných lidí vlastenců bez příslušnosti k odbojovým skupinám našli Žižkovci dost.

Museli si však dávat velký pozor. Neznalost Protektorátní reality byla nebezpečím, které jak se ukáže později bylo možná podceněno. I když byli varováni před Gestapem a jeho sítí agentů, hlavním úkolem dne bylo přichystat přechod hranice a navázat styk s podzemím za každou cenu.

Poučení nezdařem z 25. Zář **se rozhodli uposlechnout rady Kpt. Dajana Bajanoviče MURZINA o přesunu na Moravu po částech.**

Byl vydán rozkaz zformovat první oddíl, kterému velel sám Kpt. Dajan Bajanovič MURZIN a dostal od Por. J. Ušiaka, který uznával jeho bojové zkušenosti, volnou ruku při výběru lidí. Kpt. Dajan Bajanovič MURZIN si vybíral muže, kteří za sebou měli vojenský výcvik, z toho jasně plyne, že mezi jeho lidmi byla většina sovětských vojáků, ale i Protektorátní občané s výcvikem byli zařazeni do prvního odřadu pro svoji zkušenost s životem v Protektorátu.

Pro co nejsnazší průběh přechodu byla připravena krycí akce, kdy měla být uložena nálož, do školy ve Velkých Karlovicích, kde sídlily německé oddíly. Partyzán František Tomek, převlečený za komíníka umístnil ve sklepě do tělesa komína nálož a rychle opustil místo výbuchu, venku jej jistili spolehliví partyzáni Sláva Koza a František Molo. **28. Zář** skutečně došlo k výbuchu, který nikomu neublížil, ale splnil své hlavní poslání, tedy upřít pozornost Němců jiným směrem, který by přechod hranice usnadnil.

V noci z 28. na 29. Zář se ze Štiavniku vypravilo na šedesát ozbrojenců vedených Kpt. Dajanem Bajanovičem MURZINEM doprovázeni místním učitelem z Prostřední Bečvy Františkem Hašou. Cílem byla Kněhyně. Ta se po pečlivém výběru stala jednoznačnou volbou štábu. Odbojáři z moravské strany připravili pro skupinu chatu na úpatí Magurky.

K večeru 29. Zář 1944 se oddíl uchycuje na území Protektorátu. Zmíníme zde jména lidí, jenž si to zaslouží neboť nasazovali životy při pomoci nepříteli říše. V tomto konkrétním případě to byli František Bil a dva hajní Jan Křenovský a Ambrož Kurečka.

Tento den 29. Zář 1944, se traduje, jakož to příchod I. Československé Partyzánské Brigády Jana Žižky, na Moravu.

Kpt. Dajan Bajanovič MURZIN vysílá Por. Vasilije Petroviče Nastěnka, aby Por. Jánovi Ušiakovi předal správu o přechodu první skupiny a sdělil, kde se nachází. Vasilij Petrovič Nastěnko naneštěstí narazil na německé hlídky a musel prchat, přitom ztratil orientaci a zabloudil, takže Por. Ján Ušiak čekal marně.

Na slovenské straně se začalo měnit vojensko – politické klima. Rázná vojenská intervence Německa, dopomohla stávajícímu režimu udržet se u moci a zatlačit povstalce do hor a donutit je k partyzánské válce.

10. Září se dostávají německé tanky a pluk vlasovců do vesnice Štiavnik a den na to útočí na pozice partyzánů. Používají minomety, tanky, děla, takže partyzáni jsou nuceni vyklidit pozice. Por. Ján Ušiak narychlo rozděljuje zbylé muže do skupin a potom vše nabírá rychlý spád. Všude chaos, skupiny bojují na vlastní pěst. Padlých přibývá. Většina prvotního výsadku zůstává na Slovensku, jen skupina Ondreja Meleka a Martina Valaštiaka s třiceti muži a vysílačkou se vydává směrem na Moravu. Stejně tak Štábní Četa Por. Janka Ušiaka v počtu okolo 45 partyzánů. Z této doby nejsou další bližší zprávy. Jenom dodatek – zbytek výsadku ze Svjatošina sice nesplnil přímý rozkaz nadřízeného důstojníka, ale neseseděli na Slovensku se založenýma rukama, bojovali proti fašistům ve své domovině.

Unavení a vysílení „Ušiakovci“ a „Melekovci“ se spojují 15. a 16. Října v chatě Klubu českých turistů na Trojačce, což bylo nové sídlo partyzánského oddílu, jenž nyní čítal okolo 180 bojovníků.

Velmi důležitá byla skutečnost, že se podařilo uchránit vysílačku a že přešli většinou partyzáni s vojenským výcvikem a to hlavně mladí důstojníci Rudé Armády jako Švecov – Grekovský, Stěpanov, Nastěnko, Bud'ko, Moskalenko, Kotljarov a mnoho dalších. Byla to pro naše partyzány velká výhra, že se sešla tato „komunita“, bojovníků různých osudů, vždyť i samotný Kpt. Dajan MURZIN měl za sebou působení v partyzánském oddíle Čapajev, který operoval v Sumské oblasti na Ukrajině.

15. a 16. Říjen byl naplněný radostí i smutkem. Radostí ze splnění rozkazu, který byl opravdu velmi obtížný a smutek pochopitelně převládal nad ztrátami v řadách oddílu, které byly obrovské.

Z jádra, které čítalo asi 400 mužů, překročilo ve třech oddílech protektorátní hranici 180.

Zbytek, buď padl, byl zajat anebo se včlenil do některého ze slovenských oddílů, především II. Československé Partyzánské Brigády Generála M. R. Štefánika.

V době kdy Kpt. Dajan MURZIN čekal na Por. Jána Ušiaka, učinil rozhodnutí, které mělo zásadní význam v přežití celé pozdější Brigády.

A to vyslání dvou oddílů o 16 mužích na Vsetínsko a Valašskomeziříčsko.

Kpt. Dajan MURZIN si uvědomil, že v tak hustě nepřáteli zasaženém terénu, který je i velmi hustě zastavěn se větší oddíl bude jen těžko ukrývat a uplatnil tak strategii sovětů v partyzánském **boji menších pohyblivějších skupin vzdálenějších** od Hlavního Štábního Centra.

Samozřejmě byl tu i primární úkol rozšířit co nejvíce činnost odbojářů na co největší území.

První seskupení vedl Mjr. Rudé Armády – Ivan Petrovič Stěpanov – válečný zajatec, uprchlík, který 10. Června 1944 spolu s Ppor. Rudé Armády Alexandrem Kotljarovem a Por. Rudé Armády Petrem Moskalenkem uprchli ze zajateckého tábora v Jablonci nad Nisou, kde prožívali peklo na zemi.

Ivan Petrovič Stěpanov je zajímavou osobností v historii odboje (byl pohřešovaný v Sovětském Svazu od 1941 roku – Kapitán Stěpanov Ivan Petrovič, narozený v roce 1904, rodák z Leningradské oblasti, Velitel Pohraní Stráže 80. Pluku Pohraničních Vojsk NKVD, pohřešovaný od 10. Července 1941 v bitvě u obce Masloselka v Karelo-finském regionu.)

Velmi zajímavá je jejich cesta a krycí historka, kterou měli připravenou, pro případné zjetí a kterou si ponechali i po vstupu do oddílu, kde nejprve z asi z opatrnosti neřekli plnou pravdu o své identitě a bylo pro ně čím dále složitější vysvětlovat, že se nesvěřili a tak celé odbojové hnutí žilo v domněnání, že jde o přeživší uprchlé letce.

Pravda byla ovšem taková, že Moskalenko byl námořník a Kotljarov pěšák. Svou velmi vstřícnou, lidskou povahou si získal v Československu velký respekt a oblibu. Jeho kroky vedly na Vsetínsko, kde navázal styky s odbojáři i skupinami válečných zajatců v rozsáhlém území, kde již existovaly České a Česko – sovětské oddíly například skupina Ing. Kpt. Zachara Sirotina a četnického Strážmistra Josefa Surovce ve Valaské Polance. Oddíl Tomáše Polčáka – Šebíka v Prlově,...

Cesta, Dajana Bajanoviče MURZINA na Valašsko byla trnitá.

Bez pomoci místních by partyzáni neměli šanci v horách přežít.

Ale Valaši, Hanáci, Moravští-Slováci, Češi si splnili svoji morální i vlasteneckou povinnost a drtivá většina oslovených neodmítla pomoci i když věděli, co je čeká v případě prozrazení.

Jistá smrt.

DAJAN BAJANOVIČ MURZIN se stal noční můrou okupační zprávy a to bez nadsázky.

Achtung, Partisanen!

I. Československá Partyzánská Brigáda Jana Žižky, na Moravě zatápěla nacistům ke konci války diverzními akcemi natolik, že se v Protektorátu **objevily vůbec poprvé tabule**

„Achtung, Partisanen!“,

které upozorňovaly jednotky Wehrmachtu, SS či Gestapo na hrozící nebezpečí.

"V podmínkách protektorátu šlo o nový a do té doby zcela nevídaný jev,".

Závěrem.

Centrem protifašistického odboje na protektorátním území se stalo Valašsko. Území mezi městy Vsetín - Vizovice – Zlín – Kroměříž – Valašské Klobouky – Valašské Meziříčí, se stalo pro nacisty horkou půdou.

V době, kdy Janko Ušiak s Dajanem Bajanovičem MURZINEM budovali štábní struktury na Kněhyni a organizátorské skupiny Stěpanova a Grekovského přenesli boj dál na Valašsko, rozhořívá se v severovýchodní části Protektorátu nelítostná štvance na partyzány.

Později je Štáb zrazen konfidenty, rozprášen, přičemž Por. Ján Ušiak umírá věren Příkladu, vlastní rukou v obklíčeném domku v Čeladné.

Dajan MURZIN se jako zázrakem zotavuje ze svých zranění, které si léčil v malém polobunkru zakrytém sněhem. Udává se celá řada tragických i radostných okamžiků, kdy se zdálo, že je po I. Československé Partyzánské Brigádě Jana Žižky veta, a to se o několik desítek kilometrů dál rodí nová buňka odporu na Valašsku.

Umírá Viktor Ševcov-Grekovský v osudové nešťastné přestřelce, kdy si dva partyzánské oddíly myslily, že se jedná o léčku Gestapa a začaly po sobě střílet – ve válce nic neobvyklého, zvláště u nejednotně uniformovaných a ustrojených bojovníků.

Po strastiplné cestě se na Valašsko dostává i sám Dajan Bajanovič MURZIN, který ač mlád, projevils již dostatek bojového umu a rozhodnosti v kritických chvílích. Listopad 1944 byl měsícem strádání a téměř zoufalství, ale v Prosinci již probíhaly denně zpočátku zásobovací akce, ale partyzáni ukázali nepříteli, že se akce Tetřev minula účinkem a že na území Moravy – Valašsko – Meziříčska a Vsetínska se pevně uchytilo jádro skupiny MURZIN – tedy I. Československá Partyzánská Brigáda Jana Žižky, a že se Brigáda rozrostla a rozdělila se, podle místa působení do různých úderných oddílů, pod jednotným velením DAJANA BAJANOVIČE MURZINA – Černého Generála.

OBRAZOVÁ PŘÍLOHA

K

Stručný nástin historie
I. Československé Partyzánské Brigády Jana Žižky
Velitel Mjr. MURZIN Dajan Bajanovič

Zleva: Velitel Mjr. Dajan Bjanovič MURZIN, v době kdy neměl plnovous; Nastěnko Vasilij Petrovič, Náčelník Štábu; Ratibořská pila – Prosinec 1944.

Zleva: Velitel I. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky, Mjr. Dajan Bjanovič MURZIN; Kpt. Rudé Armády Ivan Petrovič Stěpanov; „námořník“ Michail Žuravlev (Михаил Журавлев).

V uniformách jsou dva britští vojáci Jack Howland první zprava a James Flett, kteří rovněž bojovali v řadách Brigády.

Velitel I. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky. Mjr. Rudé Armády Dajan Bajanovič MURZIN; Kpt. Rudé Armády Ivan Petrovič Stěpanov a rozvědčíci.

Velitel I. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky. Mjr. Rudé Armády Dajan Bajanovič MURZIN a spolubojovníci.

Velitelé I. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky. Zleva: Kpt. Rudé Armády Ivan Petrovič Stěpanov; Mjr. Rudé Armády Dajan Bajanovič MURZIN, ve Foukalově vile.

Velitel I. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky, Mjr. Rudé Armády Dajan Bajanovič MURZIN a Komisař Brigády Kpt. Rudé Armády Ivan Petrovič Stěpanov.

Od leva: Mjr. RA Murzin, velitel paraskupiny Alex. Michajlovič Grinjevskij, pol. komisař kpt. RA Stěpanov a parašutista RA Michal.

Pořizeno za pobytu vel. štábu I. čsl. partyzánské brigády J. Žižky v bytě Frant. Foukala ve Fryštáku na Žabárně v únoru 1945.

Partyzánský Velitel Mjr. Rudé Armády Dajan Bajanovič MURZIN (ve stanu) se svým Štábem, jaro 1945, v lesích na Vsetínsku.

Radistka Nadežda Jermakovová (Надежда Ермакова), choť Partyzánského Velitele Mjr. Rudé Armády Dajana Bajanoviče MURZINA

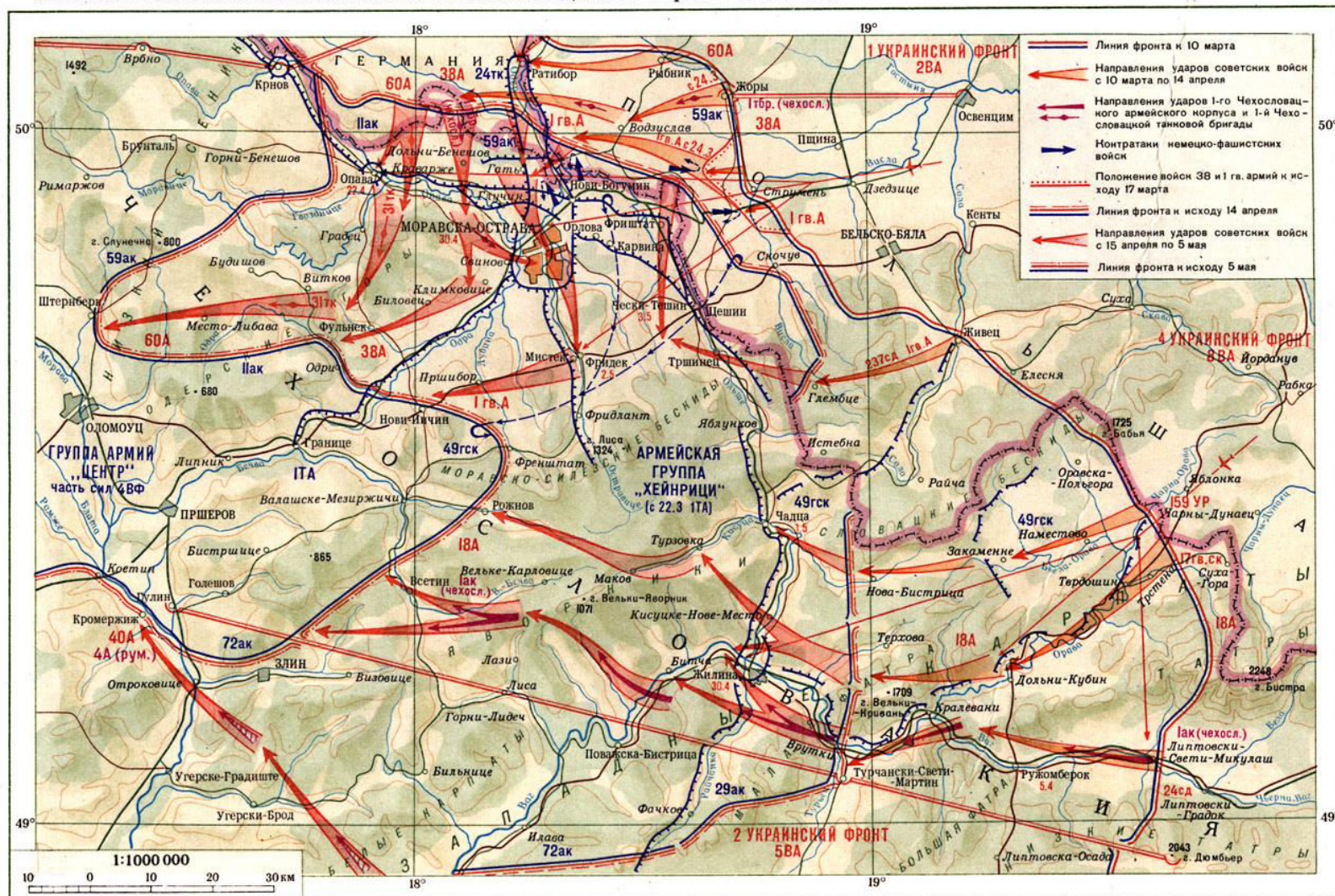

Nina Potapenková-rozvědčice – Velitel Mjr. Rudé Armády Dajan Bajanovič MURZIN
a jeho budoucí manželka Naděžda Jermakovová

Zleva: Nastěnko Vasilij Petrovič, Náčelník Štábu a Velitel I. Čs. Partyzánské Brigády
Jana Žižky, Mjr. Rudé Armády Dajan Bajanovič MURZIN.

МОРАВСКА-ОСТРАВСКАЯ НАСТУПАТЕЛЬНАЯ ОПЕРАЦИЯ. 10 марта–5 мая 1945 г.

Moravsko – Ostravská Vojenská operace(též Ostravsko-opavská operace (10. Března – 5. Května 1945)

Pohřeb KOMISAŘE I. ČS. PARTYZÁNSKÉ BRIGÁDY JANA ŽIŽKY, KPT. IVANA PETROVIČE STĚPANOVA, který padl 10. Dubna 1945, na vrcholu kopce Černava (844 m.n.m.), katastrální území Rajnochovice. Zde došlo k chaotické přestřelce mezi partyzány z I. ČS. PARTYZÁNSKÉ BRIGÁDY JANA ŽIŽKY a skupinou německých vojáků. Při přestřelce byl zabit Ivan Petrovič Stěpanov. Po skončení války byly jeho ostatky přeneseny na evangelický hřbitov do Hošťálkové.

Pohřeb Kpt. Ivana Petroviče Stěpanova, který zahynul během přestřelky 10. Dubna 1945. V popředí Velitel Dajan Bajanovič MURZIN.

Zleva: Ivan Petrovič Stěpanov jako Komisař a I.P. Stěpanov v roce 1931.

Kapitán Stěpanov Ivan Petrovič, narozený v roce 1904, rodák z Leningradské oblasti, Velitel Pohraní Stráže 80. Pluku Pohraničních Vojsk NKVD.

Bud'ko Petr Fjodorovič (Будько Петр Федорович, 1917 –)

Učitel z obce Talovka Jašinský okres, Kemerovská oblast.

Čtyřikrát unikl ze zajetí. Bojoval v I. Čs. Partyzánské Brigádě Jana Žižky jako zástupce velitele pro vojenské operace. Stíhačí pilot, Velel Útočnému Pluku. Je Čestným občanem města Frišták.

Gridyaev Philip Ivanovič (Гридяев Филипп Иванович (07.23.1905 - 10.3.1976)). Bojoval I. Čs. Partyzánské Brigádě Jana Žižky.

Květen 1945. První Internacionálna – I. Československá Partyzánská Brigáda Jana Žižky společně s některými oddíly Rudé Armády, vstupuje do města Vsetína. V čele kolony, s květinami, Velící Dajan MURZIN.

Květen 1945. Město Zlín, Československo. Do města vstoupila Rudá Armáda. Dajan MURZIN promluvil na shromáždění, které se konalo na ulici, která byla později nazvána jeho jménem.

Pohřeb padlých partyzánů Vizovice 7. Května 1945. **Velitel I. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky, Mjr. Rudé Armády Dajan Bajanovič MURZIN.**

Pohřeb padlých partyzánů Vizovice 7. Května 1945.

Pohřeb padlých partyzánů Vizovice 7. Května 1945.

Pohřeb padlých partyzánů Vizovice 7. Května 1945. Velitel I. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky, Mjr. Rudé Armády Dajan Bajanovič MURZIN.

Pohřeb padlých partyzánů Vizovice 7. Května 1945. Velitel I. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky, Mjr. Rudé Armády Dajan Bajanovič MURZIN.

Pohřeb padlých partyzánů Vizovice 7. Května 1945. Velitel I. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky, Mjr. Rudé Armády Dajan Bajanovič MURZIN.

Plk. v.v. Rudé Armády Dajan Bajanovič MURZIN, manželka Nadežda Jermakovová
(Надежда Ермакова)

Legendární partyzánský Velitel I. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky, Dajan Bajanovič MURZIN

Legendární partyzánský Velitel I. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky, Dajan Bajanovič MURZIN

Legendární partyzánský Velitel I. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky, Dajan Bajanovič MURZIN, na Olšanském hřbitově 9. Května 2005.

Legendární partyzánský Velitel I. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky, Dajan Bajanovič MURZIN, na Olšanském hřbitově 9. Května 2005

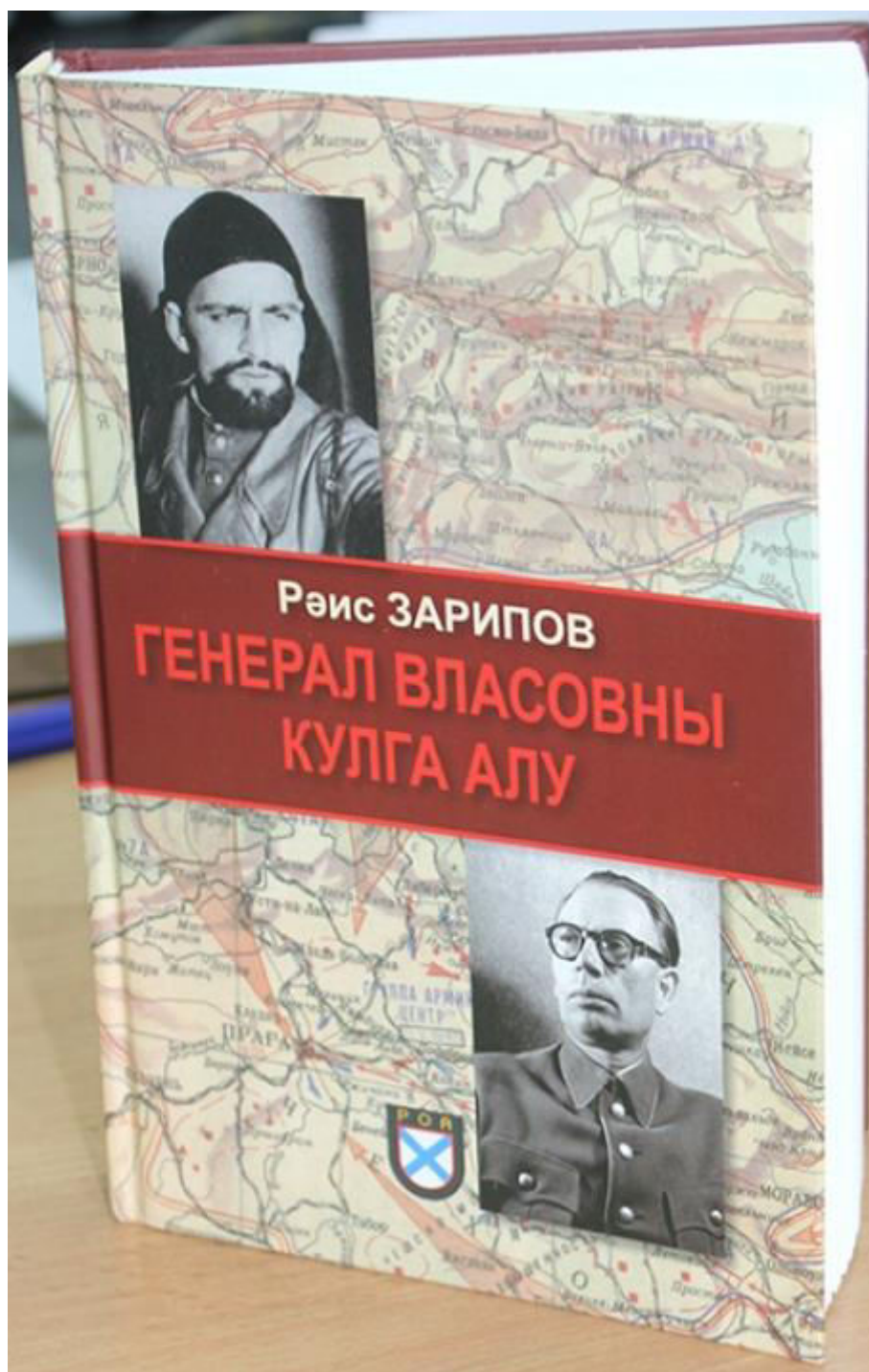
Velitele I. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky, Dajana Bajanoviče MURZINA si pamatují a ctí v Praze i v Bratislavě. V roce 2005 tehdejší prezident Vladimír Vladimirovič Putin, ho pozval na Oslavy na počest 60. Výročí osvobození Slovenska.

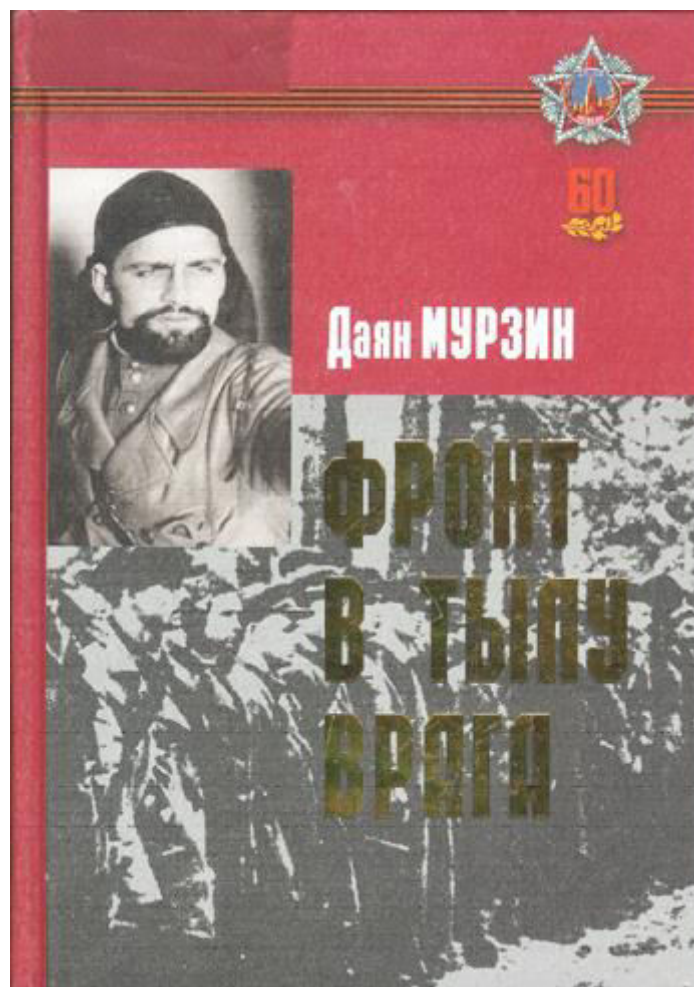
„Černý Generál“ Velitel I. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky, Dajan Bajanovič MURZIN, 90 letý.

Poslední místo odpočinku „Černého Generála“ na hřbitově (Ufa).

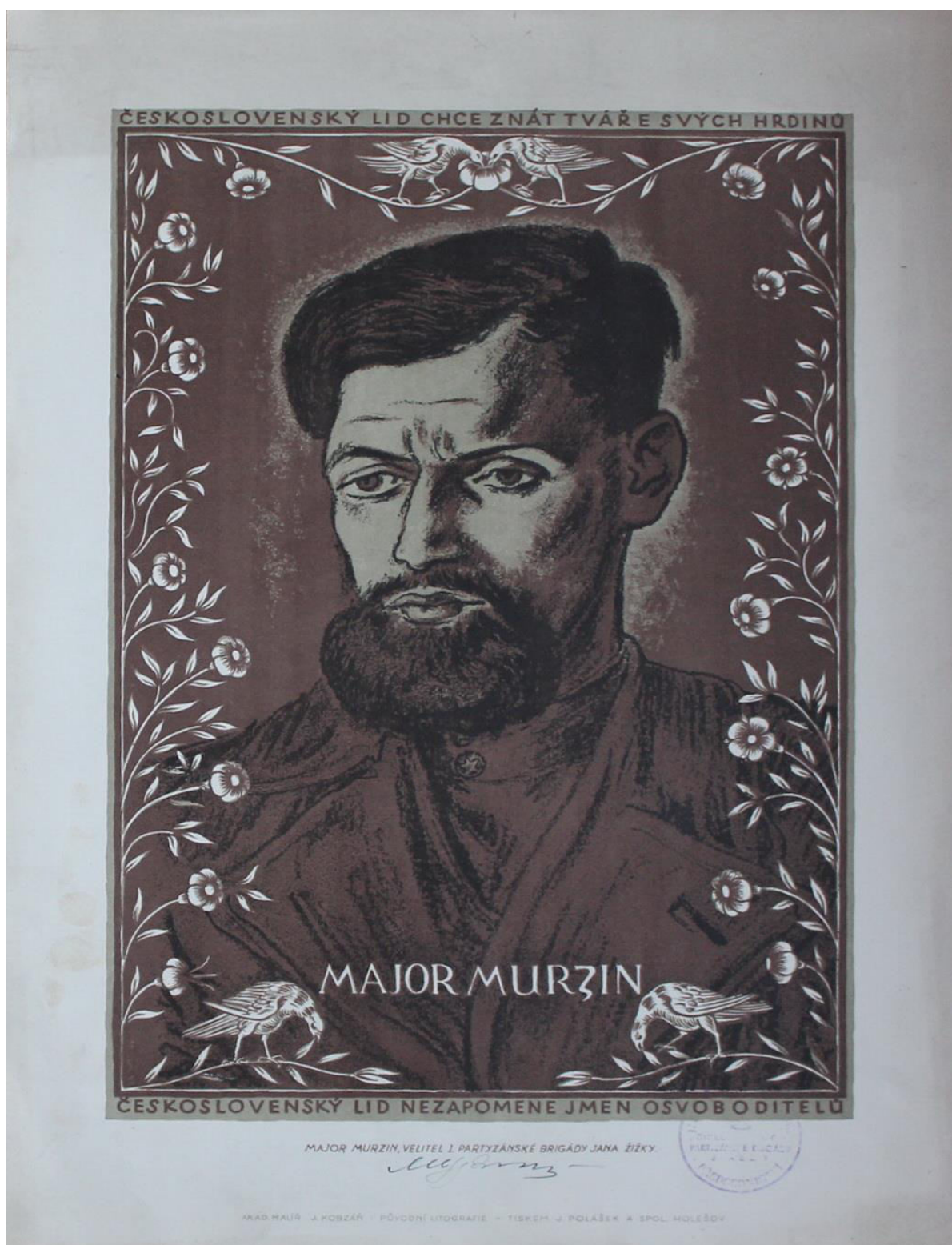

Реис Зарипов: КАРА ГЕНЕРАЛ – Даян Баян улы Мурзинның, Генерал Власовны кулга алу.

Murzin, Dajan.B: Front v týlu nepřítelē, Ufa: Kitap, 2005, 184 s., ilustr. Kniha vypráví historii partyzánské Brigády, činnost sovětských rozvěděčků v roce 1944 – 1945, působících ve Východní Evropě. Celá léta, bylo zamlčováno jméno legendárního Černého Generála.

(Мурзин, Даян.Б.: Фронт в тылу, Уфа: Китап, 2005, 184 с., ил. В книге повествуется об истории партизанской бригады, деятельности советских разведчиков в 1944-1945 гг. действующих в Восточной Европе. Долгие годы замалчивалась имя легендарного Черного генерала)

MURZIN Dajan Bajanovič,
Autor: Jan Kobzán, Datum: 1945, Originál uložen: Muzeum jihovýchodní Moravy
Zlín, Kopie uložena: Valašský Odbojový Spolek Prlov.

Velké poděkování patří – Благодарим:

1/ Paní Marii Hrošové, za napsání nejlepší knihy popisující historii I. Čs. Partyzánské Brigády Jana Žižky od Srpna 1944 do Května 1945, kterou vřele doporučujeme!!!
HROŠOVÁ Marie: Na každém kroku boj. Historie 1. československé partyzánské brigády Jana Žižky (srpen 1944–květen 1945). Vsetín, 2012, 432 s., ISBN 978-80-260-2483-5.

2/ Panu Danielovi Gargulákovi a Valašskému Odbojového Spolku
www.jurickuvmlyn.unas.cz/nove.htm, www.vosprlov.cz/

3/ Panu Mgr. Drozdovi J.

4/ Dandy DG Panzernet

Vypálení obce Prlov, Vzpomínky na osvobození Zlína, Stručná historie 1. Čs. partyzánské brigády J. Žižky z Trocnova

5/ Гурский Арсений, Ермоленко Николай, Порфирьев Евгений, Усманов Эрик, Савельев Игорь, Акманов Айдар, Bashinform

Prameny:

6/ Jack Howland

7/ Обзор татарских тем, Bashinform

8/ Г. Гофман: „Черный генерал“, Башкирское книжное издательство „Китап“, 1993;

9/ Burián L.: Uherskohradištsko proti fašismu. Uherské Hradiště 1984.

10/ Jilíková K.: „Rusové v I. čs. partyzánské brigádě Jana Žižky.“ Praha 80. léta.

11/ Cílek R.: Ploština, Brno 1990

12/ Cílek R.: Den, kdy udeřilo zlo: Prlovská tragédie, 1945, 2010

13/ Navara L.: Smrt si říká Tutter, Brno 2002

14/ Холин А.И.: Герой из легенды, Факты, документы, воспоминания. Донецк, 2006, 84 с. ил. (Холин Александр Иванович Холин ветеран Великой Отечественной войны, партизан-подпольщик, Донецк; написал 11 книг о подпольщиках Донетчины. Свое выступление он посвятил рассказам о подвигах этих замечательных людей, бросивших вызов фашизму.)

15/ Мурзин Даян Б.: Долг, выполненный с честью. Уфа, 1997

16/ Мурзин Даян Б.: Фронт в тылу врага. Уфа, Китап, 2005. – 184 с. – ISBN 5-295-03559-X. (Книга автобиографических воспоминаний Д. Б. Мурзина посвящена истории развертывания партизанского движения в Восточной Европе в годы Великой Отечественной войны. Долгие годы умышленно замалчиваемый Черный генерал, командир знаменитой бригады имени Яга Жижки наконец получила возможность представить на суд читателей свое произведение. В книге повествуется об истории партизанской бригады, деятельности советских разведчиков в 1944–1945 гг., о подпольной работе на территориях, захваченных фашистской Германией.)

OBSAH - КОНТЕНТ

Predslov	4-7
„Černý GENERÁL“ Symbol HRDINSTVÍ VELKÉ VLASTENECKÉ VÁLKY, VELITEL MURZIN Dajan Bajanovič (1921 – 2012)	8-9
MURZIN Dajan Bajanovič МУРЗИН Даян Баянович	10-15
Krátce ze zajímavé Biografie	11-15
Lov na „Černého Generála“ – AUERHAHN – TETŘEV a EINHEIT JOSEF	16-20
Stručný nástin historie I. Československé Partyzánské Brigády Jana Žižky, Velitel Mjr. MURZIN Dajan Bajanovič	21-39
I. Československá Partyzánská Brigáda Jana Žižky, 1944 – 1945 Beskydy – Valašsko	21-28
Původní výsadek při výcviku ve Svjatošinu poblíž Kyjeva před odletem – Červenec 1944	28-31
Směr Morava	31-34
Přísaha Partizána	34
Achtung, Partisanen!	39
OBRAZOVÁ PŘÍLOHA K Stručný nástin historie I. Československé Partyzánské Brigády Jana Žižky, Velitel Mjr. MURZIN Dajan Bajanovič	40-64
Velké poděkování patří – Благодарим	65
Prameny	65
OBSAH - КОНТЕНТ	66